

Ungdommens Ven

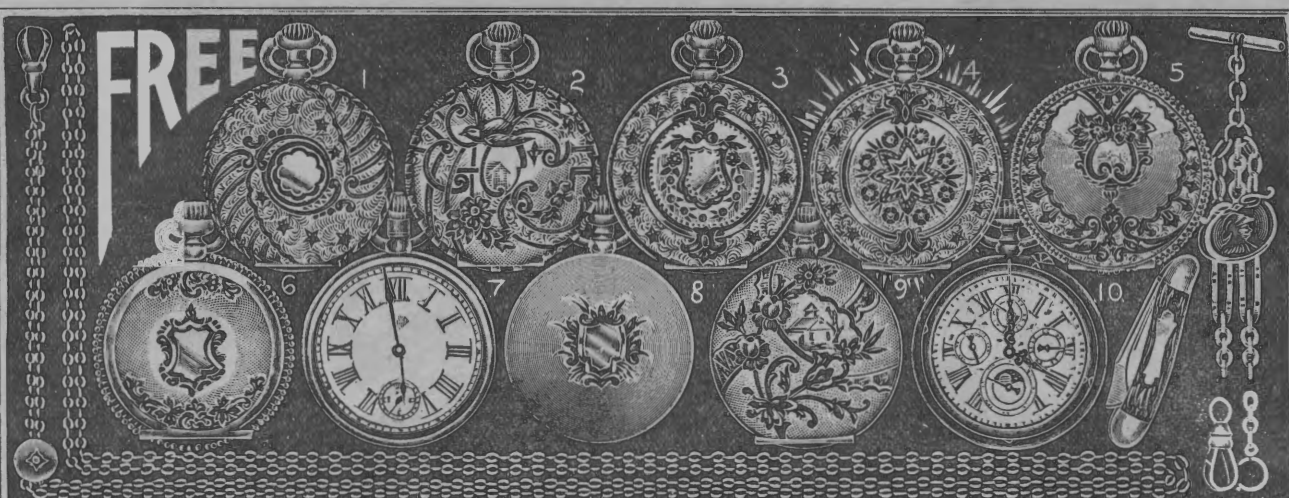
1. Oktober 1902.
No. 19. 13. Aarg.

INDHOLD

	Side		Side
Greben paa ferst Gjerning (Billede) - - -	441	Den røde Mand's Afholdstale - - -	456
Unglingsforeningens Verdensstevne i Kristiania - - -	442	Beslignet være du. (Af G. J. Pedersen)	457
Sir George Williams (Portræt) - - -	442	Spaniens unge Konge og hans Rige (med Portræt) - - -	459
Prof. B. Waage (Portræt) - - -	443	Til „Ungdommens Ven“.	
Stiftsprovst Chr. Hall (Portræt) - - -	444	(Digt af G. D. Raupang) - - -	460
Livsgjerninger opdaget ved et Tilfælde -	445	En Frostnat. (Af det finste Landbrugs Saga)	460
De to Brødre - - -	446	Det Offer vi dig bringe (Musik) - - -	462
Evangeliet's herlige Fremgang paa Nq-Hebriderne - - -	450	The Dream of Pilate's Wife. (Poem by Edwin Markham) - - -	464
Missionær John Paton (Portræt) - - -	451	Danny's Discipline - - -	464
Hvorfor de stemte for Lincoln - - -	452	Missions and the Bible - - -	466
Heldige Forvillinger - - -	453	Tottie's Lessons - - -	467
En uheldig Jæger (Billede) - - -	454	Jamie's Two Measures - - -	467
Nils Abel - - -	455	Two Little Chums (Illustration) - - -	467

Storartet Prisnedsættelse paa Uhre.

Til Priser, som man ikke før har hørt.

Hvorfor længere gaa uden Uhr?

Vi er det ældste Uhrfirma i Markedet og giver idag dette Blads Læsere følgende overordentlige Godtjob paa Uhre til Priser, som vil passe enhver, og som trober al Konturrence.—Med ethvert af disse Uhre giver vi frit en elegant Eldens-Kæde med Cameo for Herrer og en 50 Cm. Dogmetkæde for Dameuhre.

- No. 1 14K dobbel guldpletteret Hunting case, stem wind and set, for Herrer eller Damer, ser ud som et ægte \$25.00 Gulduhr. Fineste Slags Bærl, reguleret og justeret. Et første Klasses Uhr, averteres af andre for \$3.50, \$3.75 og \$3.98 **Garanti 20 Aar**
Dor Pris \$2.98
- No. 2 14K dobbel guldpletteret Stem wind & set, for Herrer eller Damer, Hunting, ser ud som et ægte \$40.00 Gulduhr. Ægte amerikansk Bærl, er reguleret og justeret, elegant graveret, første Klasses Uhr, averteres af andre for \$4.40, \$4.75, \$4.95 & \$5.50 **Garanti 20 Aar**
Dor Pris \$3.98
- No. 3 14K dobbel guldpletteret med oplysede Ornamente, smukt Uhrkæse, prægtigt Uhr. Stem wind & set. Hunting, for Herrer eller Damer, ser ud som et ægte \$45 Gulduhr, ægte amerikansk Bærl, reguleret og justeret, forrest Tidsgangber, sælges af andre for \$6.50, \$7.25, \$8.50 **Garanti 20 Aar**
Dor Pris \$5.25
- No. 4 14K dobbel guldpletteret med oplysede Ornamente. En umærket Kasse. Noget overordentligt smukt, stem wind & set, for Herrer eller Damer, Hunting, ser ud som et ægte \$50 Gulduhr. Samme Bærl som i No. 3. Averteres af andre for \$6.75, \$8.00, og \$9.25 **Garanti 20 Aar**
Dor Pris \$5.75
- No. 5 ægte 14K Uhr med guldfyldt Kasse, elegant graveret, Hunting, stem wind & set, for Herrer eller Damer, to Pletteringer af tykt ægte Guld, taber høvsten Farve eller Forgrindning, ser ud som et ægte \$60.00 Gulduhr, Ægte amerikansk Bærl, reguleret og justeret. Et første Klasses Uhr, viser Tiden paa Minuten; averteres af andre for \$7.25, \$8.50, \$9.50 **Garanti 25 Aar**
Dor Pris \$6.25

- No. 6 ægte 14K Uhr med guldfyldt Kasse, Kassen af aller fineste Arbejde, Hunting, stem wind & set, for Herrer eller Damer, rigt graveret, to Pletteringer af extra tykt Guld, vil vare en Levetid, ægte amerikansk Bærl med sidste Forbedringer, ser ud som et \$100 Uhr af ægte Guld, reguleret og justeret, i Sandhed noget udmærket. Andre følger til \$18.00, \$20.00, \$25.00 **Garanti 25 Aar**
Dor Pris \$9.99
- No. 7 ægte Nickel Uhr, lun enkelt Kæse, stem wind & set, for Herrer eller Damer, et stærkt og første Klasses Uhr, vil ikke tabe Glansen, ægte amerikansk Bærl, reguleret og justeret, ikke en Klokke, men et virkelig smukt Uhr som nøie viser Tiden **Garanti 5 Aar.** **Dor Pris:**
Herreuhr \$1.98,
Dameuhr \$2.98
- No. 8 ægte Silverine Uhr, for Herrer eller Damer, eneste ægte Silverine Uhr averteret, stem wind & set, hunting case, med amerikansk Bærl, taber ikke Glansen, et extra stærkt Uhr, intet bedre tilbudt, andre averterer Efterligninger for \$5.25, \$5.75, \$8.00 **Garanteres for Livstid**
Dor Pris \$4.50
- No. 9 ægte Sølvuhr, for Herrer eller Damer, stem wind & set, graverede eller alatte, Hunting case, lavet af ægte extra tykt solid Sølv og har ægte amerikansk Bærl med alle moderne Forbedringer. Dette er et af vore bedste og mest tiltrækkende Tilbud. Sælges af andre for \$9, \$10, \$12.50 **Dor Pris \$6.95**
- No. 10 Kalender-Uhr, kun for Herrer, viser Tiden paa Dagen, Dagen i Ugen, Maanedens og Maanedstte. Kassen er af mørk ogyderet Staal, hvilken vi garanterer for Livstid. Dette er et vidunderligt Uhr med et af de fineste Bærl med Rubiner, gaar akkurat. Sælges af andre for \$10.80, \$12.50 og \$15.00 **Dor Pris \$7.50**

Vi sælger kun ægte Varer med ægte Garantier. Varerne kan byttes. Varerne kan byttes med Ret til frit at undersøge før der betales, men Køberen har i dette Tilfælde at erlægge Expressafgiften. Hvis Varen ikke er som ovgivet kan den returneres paa vor Besøgnis. Frit sendes en smukt, stærk Lommebrev, hvis Pengene sendes med Ordren; vi betaler da alle Expressudgifter eller sender Varerne prepaid i registreret Post.

Hvorledes at ordre: Opgiv fuldstændig Adresse, Nummer og Pris paa det Uhr De ønsker, enten Herre- eller Dameuhr, og opgiv nærmeste Expresskontor. Dersom intet Expresskontor findes, send med Deres Bestilling Velsøbet i Money Order eller registreret Brev. Vi sender da Varerne tilligemed Breven prepaid i registreret Brev.

Frit! Et Uhr af ovennævnte ti, hvis De kjøber sex af samme Nummer. Med andre Ord, om for Eksempel De kjøber eller sælger sex Uhre af No. 3? erholder De frit et Uhr No. 3.
Under ingen Omstændigheder bør De kjøbe et Uhr, før end De har set vore. De vil sikkert spare Penge og meget Besvær. Disse Priser gælder ikke altid, derfor gjør De best i at bestille idag. **ATLAS JEWELRY CO., 101 Metropolitan Block, CHICAGO, ILL.**

Julius Holm,
Portræt og Landskabsmaler.
Alterbilleder en Specialitet.
Studio: 1339 Franklin Ave., Minneapolis.
192m b702

S. P. EGGAN,
Photographer.
251-253 Cedar Avenue,
Tel. M. 2709-J-5. Minneapolis, Minn.

En god Ben er værd en Fødselsdags-Præsent. En fin Haarkæde, lavet af dit eget Haar, vil blive en Gave, som modtages med største Velbehag. Send et 2-Cent Frimærke for Prøver og Priser af 10 Slags Haarkæder, 6 Brystmaalere, 1 Ring og to Blomster. Send efter Prøver straks, saa De kan indsende Deres Ordre itide.
Mrs. G. E. Anderson,
1415 7th Str. S., Minneapolis, Minn.

Klokker for Kirker og Skolehus, lavet af Staal Sammensætning. Skriv efter Katalog til **C. S. Bell Co., Hillsboro, D.**

Ungtætænderen.
Fortælling af
Maria S. Cummins.
403 Sider. Smagsfuldt og godt indbundet koster den kun 75c.
Ungdommens Ven,
267-269 Cedar Avenue, Minneapolis.

Victoria, Fortælling af Bask. Charles Sheldon, Forfatteren af "J. hans Fødsel." 3 vakkert Omflag 25c. 3 godt Bind 35c.
Ungdommens Ven, 267 Cedar Ave., Minneapolis.

Ungdommens Ven

•TILEGNET•DEN•NORSKE•UNGDOM•I•AMERICA.

No. 19.

Minneapolis, Minn., 1ste Oktober 1902.

13. Aarg.

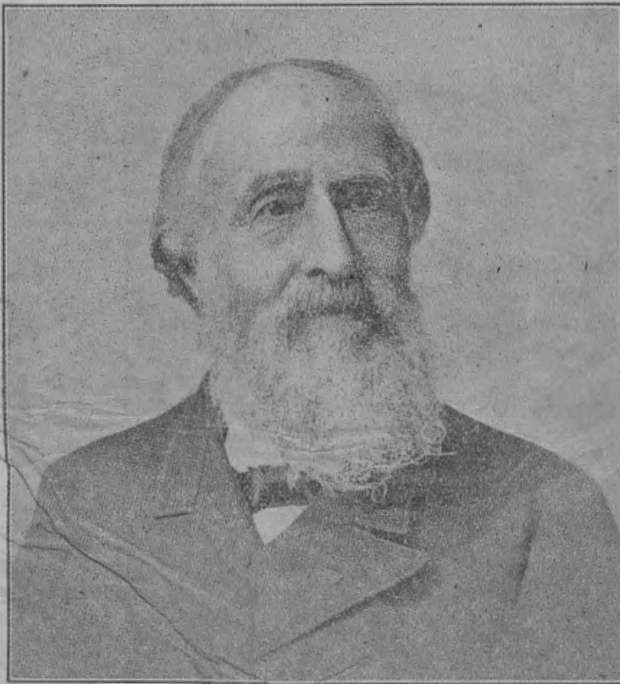
Greben paa fersk Gjærning.

Unglingeforeningernes Verdensstevne i Kristiania.

Et af de merkeligste og paa samme Tid mest velsignelsesrige Stormøder, som nogensinde har været holdt i Norge, aabnedes i Kristiania den 20de August. Det var et Verdensstevne af første Rang; ikke mindre end 34 Lande var repræsenteret, og over 2,000 Delegerer var fremmødt fra forskjellige Lande.

Det var Unglingeforeningernes 15de Verdenskongress, som afholdtes fra 20de til 23de August.

Den første Unglingeforening blev stiftet i London i 1844 af George Williams, en ung Handelsbetjent. Elleve Aar derefter var der stiftet lignende Foreninger i

Sir George Williams,
„Unglingeforeningernes Fader“.

flere Lande, og man dannede da i Paris (i 1855) et Verdensforbund. Om tre Aar blir dette Verdensforbund 50 Aar gammel, og skal der da holdes 50-Aarsjubileum i Paris.

Forbundet beløber sig nu til 6,216 Foreninger med et Medlemsantal paa over en halv Million.

Det Stevne, som nylig holdtes i Kristiania, var overmaade vellykket. Der maatte jo være noget ganske inspirerende i dette, at der paa et Sted var samlet varme Ungdomsvenner fra alle Verdenskanter for at raadslaa sammen, hvorledes man bedst kan opdrage Ungdommen for Kristus og hans Sag. Og at dømme efter Referaterne fra Mødet, saa blev alle Forhandlinger ledet i en dyb kristelig Aand. „De unge Mænd for Kristus — og

Kristus for de unge Mænd“ var det store, samlede Govedemne for dette Verdensstevne.

Det vilde være velsignende for hvilkensomhelst Storby at være Samlingssted for et saadant Møde, men det var vel ikke mindst velsignende for Kristiania. Denne By har jo i længere Tid været Arnestedet for Gudsfornektelse og KristendomsHAD i en større Grad end næsten nogen anden Storby. De fleste af de norske Forfattere har jo sat sin Vre i at overgaa hinanden i at latterliggjøre Kristendommen og fremstille den som noget rent gammeltdags. Kristendommen var noget for gamle Kvinder, for Børn og svage Mænd; men at den var en rensende og styrkende Magt for voksne Mænd, nei, det var jo saa rent meningsløst. At der nu kom skarptænkende, uddannede Mænd fra de forskjellige Livsstillinger i alle Lande, og med Overbevisningens Kraft vidnede om den foragtede og korsfæstede Nazareer Jesus Kristus som Verdens eneste Frelser, det maa ha gjort et godt og kraftig Indtryk paa de „store Mænd“ i Norges Govedstad.

Fællesmøderne holdtes i Fæstningens store Sal og var altid overfyldt. Mindre Møder, hvor enten særegne Emner blev behandlet eller hvor Delegerer fra et særskilt Land mødtes, afholdtes i Kirkerne.

Sir George Williams, som 58 Aar siden stiftede den første kristelige Forening for unge Mænd, lever endnu og havde tænkt at være tilstede, men blev paa Grund af daarlig Helbred forhindret. Han sendte et Brev, hvori han udtalte en inderlig Bøn om, at Guds Velsignelse maatte hvile over Ungdomsarbeidet.

Skjønt der var mange inden Ungdomsarbeidet bekendte Mænd, som vakte Opsigt, var der dog ingen man hellere lyttede til eller ønskede at høre end Prins Oscar Bernadotte. Han præsiderede med Værdighed og sin Taft ved flere Møder og talte flere Gange med synlig Virkning.

De mange forskellige Sprog, som maatte bruges, var naturligvis til Hindring for at man kunde faa saa fuldstændigt Udbytte af Forhandlingerne, som om naar bare et Fællessprog kunde være benyttet, men flere af Talerne og Delegerterne kunde tale to eller tre Sprog, og det vakte ikke liden Overraskelse for de nordiske Tilhørere, da etpar franske og en Sveitser holdt sine Taler paa norsk. De norske, svenske og danske kunde naturligvis forstaa hinanden nok saa godt.

En storartet Fest holdt Verdensstevnets Medlemmer ved den bekendte Frognesøter. De fremmede Gæster kunde ikke noksom lovpriise den skjønne Udfigt.

Søndag Formiddag prædikede fremmede Præster i 15 af Byens Kirker. Strafs paa Eftermiddagen afløredes en Støtte paa Professor Waages Grav i Overbær af mange Menneſter med Prins Bernadotte og afdødes

drede opover Vor Frelser's Gravlund tænkte jeg: Om alle disse, som hviler her under Grønsværet, kunde tale, mon de ikke da vilde ønske: Jesus alene. Kjære Venner, naar vi staar overfor vort Livs Alvorstund, tror jeg, vi vilde ønske, det havde staaet over vort Liv: Jesus alene. Kun Jesus er Frelseren, kun han, der paa Golgathas Kors gav sit Liv for Menneskenes Synder. Det er mig særlig kjært netop i dette Land at faa sige dette. For det var gennem en norsk Sjømandsprest, jeg 17 Aar gammel blev bakt til alvorlig Eftertanke. Kanste vil det gaa mig, som det gif en Prest — man vil, naar man har hørt mig, sige: Det var jo ikke noget nyt; det staar jo alt i vor Bibel. Men jeg vil da med hin Herrens Tjener sige: Ja, det er det sørgelige, at det bare staar i vor Bibel, ikke i vore Hjertes. Som et Minde fra denne Konferens maa jeg faa give eder alle det Ord: Jesus alene."

Forsamlingen bad staaende Faderbor. Saa istemte man tilslut Unglingeforeningernes Jubelhymne: "O store Gud vi love dig."

Livsgjæringer opdaget ved et Tilfælde.

At man ikke har Dykken med sig i det første, man forsøger at gjøre, er ikke noget Bevis paa, at man ikke kan gjøre det godt i et andet Arbeide. Historien er fuld af Mennesker, som var uheldige i den første Stilling de udvalgte sig, men som ved at komme ind i en anden Stilling, blev verdensberømte Mænd. De fleste Mennesker vælger ikke sin egen Stilling i Verden. Tilfælde, Fødselssted, Fattigdom, Mangel paa Anledning til at gaa paa Skole har mere at gjøre med den Stilling, vi kommer til at indtage end eget frit Valg. Endog ganske faa smaa Ting kan ofte afgjøre vor Skjæbne. Vare et Blik i en Bog, et enkelt Foredrag, en Prædiken, en tilfældig Bemærkning, en liden Opmuntring, en pludselig Fare man maatte redde sig fra, har ofte havt en bestemmende Indflydelse paa ens Liv.

Mange Mænd har ikke vidst noget om sin Begavelse, før de ved et eller andet Tilfælde opdagede sig selv. Lord Erskine var en af de mest glimrende Advokater, som den engelske Nation nogensinde har frembragt. Han uddannede sig først for Marinen, men da han havde tjent der en Tid, blev han utilfreds og tjente saa en Tid i Armeen. Men heller ikke her likte han sig. En Dag opholdt hans Regimente sig i en By, hvor der netop holdtes en Retshandling. Til sin store Forundring blev han af Dommeren indbudt til at tage Sæde ved dennes Side, da de havde truffet hinanden engang før. Den unge Soldat blev saa begejstret over Advokaternes Taler, at han da og der bestemte sig til at studere Retshvidenskab. Han blev med Tiden en af de mest brillante Stortalere, som Verden kjender til.

A. L. Stewart havde studeret til at bli Prest, men kunde ikke faa sig til at tro, at han var stiftet for denne

Livsgjærning. Han holdt Skole en Tid, men heller ikke det gif. Kanste han aldrig havde fundet ud hvad han var stiftet for, dersom ikke en af hans Venner havde laant af ham en Sum paa \$75. Den unge Mand spillede straks efter fallit og Stewart fik en liden Butik istedetfor de \$75, som han havde laant den unge Mand. Dette var hans Dykke; thi han havde Anlæg for Forretninger, og med Tiden blev han en af de rigeste Kjøbmænd her i Landet.

Phillip Brooks havde intet Geld med sig som Lærer i Bostons Højskole, men som Prest søger han sin Dige her i Landet.

John Adams, en af vore dygtigste Præsidenter, var en meget daarlig Skomager. Det fortælles om ham, at hans Far engang gav ham et Mønster, hvorefter han skulde skjære et Par Støvler. Han fulgte Mønstret saa nøie, at han endog skar et Gul i Læderet efter det Gul, som der var i Mønstret til at henge det paa Væggen. Dette syntes Faderen gif altfor vidt, som det jo ogsaa gjorde, og Resultatet blev da, at John fik Lov at gaa paa Skole, men her havde Gutten Tanterne med sig.

Uf disse og lignende Historier kan man da lære, at om det ikke gaar bra i den Stilling man nu er i, saa er det ikke noget afgjort Bevis paa, at man er ganske uskikket til at fylde en anden Stilling. Er man ung og har Anledning til at prøve noget andet, vil det ofte ikke være af Veien at gjøre det.

En liden Tro paa en stor Gud.

Der var engang en Kvinde, som var bekjendt videnom for sin ensfoldige Tro og for en udpræget No under alle Vanskeligheder. En anden Kvinde, der boede langt borte, hørte om hende og sagde: "Jeg maa gaa og se den Kvinde, og lære Hæmmeligheden af hendes sterke og lykkelige Liv." Hun rejste afsted og sagde til hende: "Er De Kvinden med den store Tro?" "Nei," var Svaret, "jeg er ikke Kvinden med den store Tro; jeg er Kvinden med den lille Tro paa den store Gud." Det var altsaa Hæmmeligheden. Gud er almægtig, og naar vi tror paa ham, er der intet, han ikke kan gjøre for os.

Muligheden for at opelste Glæde er for en stor Del af hængig af, om de fysiske Omstændigheder er, som de bør være. Det er umuligt at opbhgge Sindet, naar Legemet nedbrydes paa Grund af forkjerte fysiske Livsvæner. Og dog er Glæden en Sindsfunktion og betinges af en rigtig Tænkning endnu mere end af en rationel Levemaade. Den er ofte kun en Gjenpeiling af den Maade, hvorpaa vi betragter Livet og alt, hvad der daglig møder os. Evnen til at se paa Livets lyse Side; Evnen til at se noget godt i det ubehagelige; Evnen til at tro paa Gud, som er alle Ting's Ophav, Allden til alt godt — dette er Nøglen til Dykke og Glæde, det er en af Nøglerne til Sundhedens Skatammer.

De to Brødre.

(Fortættelse).

„Stranden er altid saa overfyldt af Mennesker nu, at jeg ikke har nogen Lyst til at gaa der; og jeg følte en saadan Længsel efter en rigtig landlig Spadsertur i Eftermiddag, at jeg udbad mig Tilladelse til at gaa herhen, mens Mama og Constance tog en Kjøretur. Det er ikke ofte, de vil give slip paa mig nu,“ tilføjede hun med et Smil.

May saa spørgende paa hende.

„Na, jeg glemte, at De ikke ved det. Men jeg skal inden kort Tid forlade dem ganske. Jeg skal gifte mig iaar — idetmindste paa staar en vis Person det, og da ved De —“ hun fuldførte ikke Sætningen, men det Iykelige Ansigt sagde Resten.

„Jeg hørte, det blev sagt for en Tid siden,“ svarede May og forsøgte at tale ganske som sædvanlig. Jeg hørte det i London; og desuden kunde jeg ikke lade være at se noget igaar, da De tog Deres Handke af, der gjorde mig ganske vis paa, at det forholdt sig saa. Hvilken smuk Ring det var!“

„Ja,“ svarede Lady Ida og viste hende den; „det er mit eget Valg. Jeg har altid sagt, at hvis jeg nogeninde blev forlovet, vilde jeg have et Rubin- og Diamant-hjerte;“ og hun saa kjærlig ned paa den. „Men jeg har noget her, som jeg sætter endnu større Pris paa; har De Lyst til at se det?“

Hun løste fra sin Hals en jubelbesat Medaljon, paa hvilken Forbogsstaverne „E. A.“ var sammenslynget med hendes egne.

Et Dieblit havde May en Tølelse af, at hun heller vilde lade være at se den. Men Lady Ida aabnede den og lagde den i hendes Haand. Hun for sammen.

„Dette!“ udbrød hun uvilkaarlig.

I Stedenfor de alvorlige, smukke Ansigtstræk, hun havde ventet at se, var det et lyst Ansigt med smilende blaa Øine og en krøllet, blond Knebelbart, der mødte hendes forbausede Blik.

„Hvem er det?“ hviskede hun tilfids. „Jeg kan ikke forstaa det.“ Lady Ida lo muntert.

„De ser ud, som om De havde seet et Spøgelse, Miss Leslie! Det er Lord Anstruther — min Forlovede,“ tilføjede hun med lav Stemme, idet en let Rødme steg op i hendes Ansigt. „Jeg troede, De vidste —“

„Ja, men jeg troede, jeg havde hørt —“ stammede May, „at De var forlovet med Deres Fætter — med — med — Sir Evelyn Alliston.“

„Hvor morsomt! Saa det Rygte havde ogsaa naaet Dem? Na nei, jeg holder af kjære gamle Evelyn, som om han var min Bror; men hvad det angaar at gifte mig med ham — da har jeg altfor stor Respekt for ham til det! Han er bleven forstræffelig alvorlig idetfids;“

jeg er vis paa, han anser mig for sørgelig overgiben og lidlig.“

May taug. Hvor besynderligt altfammen forekom hende!

„Jeg hørte det omtale i London som saa ganske vist, at jeg ikke betvilede det et Dieblit,“ sagde hun tilfids.

„Ja, vi blev flere Gange beggeto Iyksenket i den Anledning under sidste Sæson; men den eneste, jeg med Forsæt førte bag Lyst, var den utaalelige Lady Cairne. Men jeg glemmer,“ udbrød hun, „at Lady Cairne er en gammel Veninde af Dem; er hun ikke?“

„Nei,“ var det rolige Svar, „ikke just en Veninde. Hvad sagde hun til det?“

„Hun ærgrede sig forfærdelig over det, men forsøgte at skjule sin Garme. Jeg tror, hun nærrede det hemmelige Haab, at han skulde gifte sig med hendes Datter; men hun forandrede pludselig Laktif og sagde med en Mine, som om hun havde været Sir Evelyns fortrolige, at hun længe havde kjendt til vor Forlovelse. Hun blev glimrende ført bag Lyst; men vi maatte tilfids bringe hende ud af Bildfarelsen!“

„Hvor morsomt!“ sagde May og Io. „Jeg kan saa godt tænke mig det. Ved De, hvor hun nu er?“

„Jeg tror, hun er et eller andet Sted i London. Hun kommer nu og da for at besøge sin kjære Evelyn“. Og Lady Ida efterlignede til Fuldkommenhed hendes Stemme. „Men De ved, Mama og hun følte sig aldrig tiltrukket af hinanden, og hvad Evelyn angaar, da er jeg vis paa, han er ganske træt af hende. Jeg ønsker bare, at han vilde gifte sig,“ tilføjede hun; „han vilde blive saameget lykkeligere — ikke sandt?“

May havde intet at svare til det; men de passiarede lidlig om mange forskellige Ting, til det var Tid at vende hjem. Netop da de naaede Byen, indhentede Bognen dem; det var sent, og Lady Ida maatte skyndsomt fige Farvel til sin nye bekjendt og stige ind i Bognen til sin Mor og Søster.

Næste Dag øfede Regnen ned i Strømme, saa alle maatte holde sig inden Døre. Morgenen efter saa May af Aviserne, at Rythesdales havde forladt Byen. Hun havde blot seet Sir Evelyn den ene Gang. Hvor ofte hun tilbagekaldte sig det Møde, og nu skulde hun rimeligvis aldrig se ham igjen! Men hun var i ethvert Tilfælde taknemmelig for, at hun havde faaet Anledning til at opklare forskellige Ting for ham; hun vilde meget nødig, at han skulde have anseet hende for utaknemmelig for al hans tidligere Godhed mod hende.

„Dine fornemme Venner saa ikke særdeles meget til dig alligevel,“ bemærkede Charlotte Forrester samme Aften. „Jeg ser, de har alle forladt Byen.“

„Ja,“ svarede May rolig; „jeg ventede neppe at se dem igjen, for jeg vidste, de snart skulde reise herfra.“

„At frybe for de store kommer der aldrig noget ud af!“ vedblev Charlotte. „Denslags Folk kan være høflige nok, naar det behager dem. Men en kan aldrig stole paa dem; de mener aldrig noget med det.“

„Gvad de end mener,“ vedblev May lidt heftig, „saa har jeg ialfald aldrig i mit Liv mødt saamegen virkelig Venlighed hos nogen som hos dem. Jeg vilde bare ønske —“

Men hun holdt pludselig inde og forlod næsten straks Bærelset.

„Kjære,“ udbrød Miss Forrester, „hvor overlegen vi er bleven paa Grund af vore betitlede Bekjendtskaber! Jeg skal sige dig noget, Mama,“ tilspøiede hun, bestemt paa nu at tale ud om en Gjenstand, som hun længe havde overbeiet; „jeg tror, det vilde være meget heldigt, om vi kunde blive Marian kvit. Hun er bleven saa stor i sin egen Indbildning, bare fordi disse Folk har talt til hende. Hun burde anvises sin rette Plads og komme til et Sted, hvor hun ikke blev saaledes udfjæmt og forkjælet som hos dig; det vilde desuden være godt for Edith, om hun kunde komme i Skole herne ved Søen.“

„Det vilde være en udmerket Plan, mit kjære Barn“; svarede Mrs. Forrester; „men hvad vilde din Far sige? Jeg tror aldrig, han vilde samtykke deri.“

„Na jo, Mama, vi kunde ordne det udmerket nu, da han er borte. Du kunde skrive og sige, at Doktor Russell sterkt anbefalede Søluf for Edith, og at her var en god Skole, hun kunde gaa i. Og du behøvede aldeles ikke at tabe Marian af Syne, for jeg skal sige dig, hvad jeg netop har tænkt paa,“ tilspøiede hun. „Du husker Mrs. Vincent i Chester Square, der talte til dig om en Lærerinde til sine Børn; det vilde netop være noget for hende. Hun vilde saa det saa godt der, som hun kunde ønske sig det, og blive os ganske nær. Lad mig i ethvert Tilfælde skrive til hende!“

Tiltrods for sine mange Tvil og Betæneligheder tillod Mrs. Forrester dog, at Brevet blev affendt, og skrev ogsaa selv til sin Mand. Med omgaaende Post kom der Brev fra Mrs. Vincent, hvori hun sagde, at hun ønskede at tale med Miss Leslie, hvis Udseende og Væsen hun havde følt sig meget tiltalt af den ene Gang, hun havde seet hende. Hun foreslog, at hun skulde komme op til Byen næste Torsdag, forat de kunde tale nærmere om Betingelserne osv. Hvis de blev enige herom, kunde hun blive med det samme; hvis ikke, vilde det være hende en Glæde at beholde hende for Natten, og hun kunde da vende tilbage til Mrs. Forrester den følgende Dag.

Alt dette var meget tilfredsstillende, og Charlotte frydede sig over, at hendes Plan var lykkedes saa godt. Mrs. Forrester følte sig betydelig lettet ved den Maade, hvorpaa May modtog Underretningen om den Forandring, der forestod, da hun havde ventet sig en Scene. Men hendes egen Samvittighed bebrejdede hende ganske vist mere, end hun vilde tilstaa for sig selv, at hun paa en saa hjerteløs Maade stødte sin Venindes forældreløse Barn fra sig og ud i Verden. I sine bedre Øieblikke angrede hun det næsten; men Charlottes Indflydelse over Moren var stor. Desuden — alt, hvad der kunde skade hendes egne Børns Interesser, maatte ryddes afveien, hvad det end skulde koste. May kunde ikke føle nogen stor Sorg

ved at forlade dem. Hendes Liv havde ikke været særdeles lykkelig der; men hun følte sig nedstemt og forknyt ved Tanken paa atter at skulle ud mellem fremmede. Dog hun vidste, at intet af hvad der hændte hende, var blot tilfældigt, alt var bestemt af et kjærligt Forhyn.

Syttende Kapitel.

Til Tirsdag i den Uge var alle Forresters, Edith medindbefattet, indbudt af nogle af sine Venner til at deltage i en landlig Udflugt.

„Jeg tror nok, jeg kunde skaffe dig ogsaa en Indbydelse, Marian, hvis du ønsker det,“ havde Mrs. Forrester sagt; „men jeg tænkte, du havde meget at gjøre og ikke havde Øyst til at være med, da det er din næstsidste Dag her.“

Marian svarede, at hun foretrak at blive hjemme. Hun var glad ved at have Anledning til uforstyrret at kunne tage Afked med nogle af de Steder, hun havde pleiet at besøge, og af hvilke et Par var bleven hende forunderlig dyrebare paa Grund af de Minder, der knyttede sig til dem. Efter at have spist sin enlige Middag gik hun udenpaa for at gjøre sig færdig. Hendes simple Toilet blev fuldstændiggjort ved nogle saa yndige Blomster, som Edith havde givet hende den foregaaende Dag, og som hun fæstede paa sit Øryst, og saa begav hun sig afsted.

„Nei, hvad nogle Menneſter kan gjøre med sig selv, kan jeg ikke fatte eller begribe!“ udbrød Bridget, idet May passerede forbi hende. „Hun var saa smuk idag som en Prinsesse.“

Bridget var ikke den eneste, der med beundrende Blikke fulgte May den Eftermiddag. Men hun gik rolig sin Vej uden at merke noget til det og følte sig nedslaaet og forsagt; for skjønt hun ikke var knyttet med særdeles sterke Baaend til Forresters, havde det dog været etslags Gjem for hende.

Hun havde ikke gaaet langt, da hun pludselig paa den anden Side af Gaden opdagede en Skikkelse, der bragte hendes Hjerte til at banke voldsomt. Hun maatte ganske vist have taget fejl! Men nei, Sir Evelyn Alliston kom over Gaden, og i næste Øieblik havde de taget hinanden i Haand. Han talte ikke straks; muligens blev han ogsaa slaaet af hendes sjældne Ynde den Dag.

„Gvor skal De hen, om jeg tør spørge, Miss Leslie?“ sagde han endelig.

„Jeg vilde bare gaa ned til Stranden. Alle de andre er paa en Udflugt; men da dette er min næstsidste Dag her, havde jeg ingen Øyst til at tage med. Jeg ønskede at komme ned til Søen endnu engang og tage Afked med den.“

„Deres næstsidste Dag, sagde De? Jeg forstod det saa, at De skulde blive her flere Uger endnu?“

„Ja, Mrs. Forrester og hendes Døtre skal blive her; men jeg skal forlade dem nu. De behøver mig ikke længer til Edith, derfor skal jeg nu til en anden Dame.“

„Undskyld — men hvorledes mener De? Skal De rejse tilbage til Deres Veninde i Skotland, som De engang fortalte mig om?“

„Nei, Sir Ebelyn,“ svarede hun rødme og nglende. „Jeg skal være Lærerinde. Jeg har intet Gjem at tage til, saaledes var det meget heldigt for mig, at en bekendt af Mrs. Forrester netop tiltrængte Lærerinde til sine Børn nu.“

Han svarede ikke et Ord derpaa, og Udtrykket i hans Ansigt bragte hende næsten til at tro, at hun sig selv uafvidende havde fornærmet ham. Men hans næste Ord beroligede hende atter; han talte ganske med sin sædvanlige Stemme.

„Hvor vakker den Purpurlinje i Horisonten er!“ sagde han.

„Ja,“ svarede hun, „jeg har flere Gange iagttaget den.“

De vandrede videre, forbi det Sted, hvor han havde truffet hende, da de første Gang mødtes, og under Skyggen af en stor fremspringende Klippe stansede de endelig. I nogle Minuter stod de tause og iagttog Vækslingen af Døs og Skygge paa den stille Sø. Det eneste, der afbrød Tauskeden, var en Søfugls vilde Skrig, mens den hurtig fløj henover Havfladen.

„Jeg troede, De var reist herfra, Sir Ebelyn,“ sagde May tilfaldt. „Jeg saa for nogle Dage siden i Aviserne, at Lady Rytshedale var afreist.“

„Ja,“ svarede han med et eget Blik paa hende, „jeg var reist herfra; men jeg fandt, at jeg havde ladet noget efter mig her, som jeg ikke ønskede at tabe haabløst.“

„Og har De fundet det?“ spurgte hun med livlig Interesse.

„Det er ganske vist ikke i min egen Besiddelse nu, Miss Leslie, hvis det er det, De mener. Men sæt,“ bedblev han lidt pludselig, „sæt at jeg vilde bede om Deres Hjælp i den Sag — hvad vilde De sige til det?“

„Na jo,“ svarede hun ivrig, „jeg vil med Glæde gjøre alt, hvad jeg kan. Hvad er det?“

„Og hvis det fordrede fuld, ubetinget Tillid til mig, vilde De alligevel være villig?“

Hans Stemme var saa forunderlig bevæget. May saa op paa ham.

„Ja, Sir Ebelyn,“ svarede hun barnlig og uskyldig; „tviler De om, at jeg vilde det?“

„Jeg mente ikke at antyde noget saadant,“ sagde han blidt, da han bemærkede den Rødme, der spredte sig over hendes Ansigt; „men — jeg kan ligesaa godt sige Dem det ligeud — ved De, at det afhænger ene og alene af Dem, Miss Leslie, om jeg skal rejse tilbage igjen som en fattigere eller uendelig rigere Mand, end jeg var, da jeg kom!“

Hendes Hjerte bankede hurtigt. Hun trykkede Hænderne frampagtig sammen; men hun kunde ikke tale.

„Ja,“ vedblev han med lav Stemme; „jeg skal snart rejse tilbage til Alliston, og det er et trist Gjem for mig

nu. Sig mig,“ og han talte med dyb Zunderlighed — „maa jeg rejse tilbage alene?“

Hendes Dine hævede sig et Dieblit undselig og spørgende op mod hans; men det Blik, der mødte hendes, kunde ikke misforstaaes. Hun sænkede dem atter. Sir Ebelyn maatte bøje sig dybt ned for at opfange det sagte Svar; men det tilfredsstillende ham øiensynlig, for han sluttede hende i sine Arme og trykkede hende ind til sig, idet han hvækkede: „Min egen tilfaldt!“

Hun stod fremdeles taus. En ny, sølsom Følelse af Lykke listede sig over hende — det forekom hende altsammen næsten som en Drøm.

„Naar vil du tale til mig igjen?“ sagde han endelig. idet han hævede hendes høiede Hoved og saa ind i de undselige, taarefyldte Dine. „Har du nu udfundet, hvad jeg havde ladet efter mig?“

I yndig Forvirring stod hun foran ham.

„Na, hvor lidet jeg anede, hvad du mente!“ stammede hun. „Hvorledes kunde du?“

„Hvorledes kunde jeg hvad?“ sagde han leende. „Hvorledes kunde jeg bede dig hjælpe mig? Na, du ser, hvor forgjæves det vilde have været at bede nogen anden derom!“

„Na, men sig ikke det, Sir Ebelyn! Jeg er bange — det er jeg virkelig!“ hvækkede hun.

„Hvad er du bange for? Jeg kan ikke tillade dig at være bange for noget nu, da du har givet mig Ret til at drage Omjorg for dig.“

„Na, det er netop det!“ og hendes Stemme skjald. „Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal udtrykke mig; men jeg er bange for, du ikke vil finde, at jeg er, som du ventet. Jeg kjender saalidet til Verden og dens Stikke og er saa uerfaren. Jeg er bange for, du vil blive skuffet og ikke føle dig tilfredsstillet ved mig!“

Men hans Svar beroligede hende ganske i saa Genjæende.

„Barn,“ hvækkede han kjærlig, „det var netop den Ting, der drog mig til dig — netop den Ting, jeg længtede efter. Jeg er træt af Verden og dens Tomhed. Jeg længtede efter noget friskt og sødt ligesom — ligesom dine Blomster der,“ tilføjede han og saa ned paa dem. Deres rene zarte Ynde forekom ham som et passende Sindbillede paa den unge, uskyldige Pige, der stod ved hans Side. „Der var ogsaa noget andet,“ tilføjede han med lavere Stemme, „som var mig endnu dyrebare end det; jeg ved, vor Kjærlighed ikke alene skal være for denne Verden.“

„Na nei,“ hvækkede hun, „det er det herligste af det hele!“ Og begges Tanker vandrede ubilkkaarlig til Willy.

„Na, om han havde vidst dette,“ sagde hans Bror, „hvor han vilde have glædet sig!“ og saa var der atter en Pause.

„Hvad vil Lady Cairne sige!“ udbrød May tilfaldt, som om hun ængstelig havde overveiet den Gjenstand, og Ordene derpaa undslap hende næsten uforberede.

„Jeg tænker, hun vil blive en Smule forbauzet,“

svarede Sir Evelyn fornøjet. „Men hun har altid vidst, at hendes Gjem hos mig kun var et midlertidigt — at naar en ny Lady Alliston viste sig, maatte hun fortrække.“

Lady Alliston! Hvor forunderligt det lød. Var det muligt, at hun — lille May, Veslie — virkelig skulde blive hans' Husfru og kalde det fyrstelige Hus, hun erindrede saa godt, „Gjem“!

Sun svarede ikke, men stod og stirrede udover Gabet. Sir Evelyns Blik var fæstet paa noget nærmere.

„Dg hvor snart vil min lille Solstraale være villig til at indfri sit Løfte?“ spurgte han derpaa. „Jeg ser ikke nogen Grund til Udsættelse. Hvad siger du?“

Sun kastede et hurtigt, halvt undseligt Blik op paa ham, men skjulte saa atter sit Ansigt ved hans Bryst og hvistfede:

„Ganste som du ønsker; jeg har ingen anden end dig nu.“

Hans Tak blev givet kjerligt og ømt, endog før han talte.

„Min elskede, hvorledes skal jeg kunne vise dig min Taknemmelighed derfor! Men jeg længter saa efter at have min Skat i min egen sikre Forvaring, at du maa tilgive mig. Hvad er den kortest mulige Tid, jeg maa indrømme dig til disse vidunderlige Forberedelser, som Damer anser for saa høist vigtige ved saadanne Anledninger, og som jeg — i Forbigaaende sagt — maatte love Tante Rythesdale at lade hende sørge for — forudsat, at jeg havde Geld med mig i, hvad jeg kom tilbage for.“

Sun rødmede glad og undselig.

„Lady Rythesdale! Vidste hun det? og hvad sagde hun til det?“

„Sun gav mig sin Betsignelse af sit hele Hjerte fra det første Dieblid, hun saa dig, — ja endog lidt før.“

„Men hvorledes kunde hun?“ udbrød May uvilkaarlig.

„Na, hvilket Barm hun er!“ sagde Sir Evelyn med et kjerligt Smil. „Hvor længe tænker du, det er, siden den Tanke først fremstillede sig for mig, eller naar tror du vel, jeg skulde have talt, hvis ikke det Rygte havde ftanset mig, hvad?“

Men hun gav ham intet Svar herpaa. Gabet vedblev sin sagte, ensformige Sang, mens en stille, sølsom Lykke fyldte deres Hjertes — en Lykke, som kun kan føles en Gang i Livet. Men de maatte tilsidt stilles, for Sir Evelyn skulde gaa med Aftentoget tilbage til Torquay.

„Tante Rythesdale ønsker at tage dig ganste under sine Vinger, til hun overleverer dig i mine Hænder, saaledes skal jeg saa dig igjen om to Dage, min lille Pige,“ hvistfede han, idet han sluttede hende i sine Arme. „Men jeg ved alligevel ikke, hvorledes jeg skal kunne slippe dig fra mig.“

De vandrede tilbage til Byen; og det blev bestemt, at da Lady Rythesdale skulde forlade Torquay og reise tilbage til London samme Dag, der var fastsat til Mays

Reise dertil, skulde de mødes paa Stationen og reise sammen til Rythesdale House. Hvor forskjelligt fra, hvad hun havde tænkt sig for nogle Timer siden! Sun skulde naturligvis skrive til Mrs. Vincent; men Sir Evelyn tog det Løfte af hende, at hun ikke skulde sige noget til Forresteren, før hun var sikkert derfra. Endnu syntes han at være halvt bange for, at nogen skulde berøbe ham hans Skat.

Dg nu var han borte. May stod og saa efter ham, til han var ude af Syn; hans høie, statelige Skikkelse var saa let kjendelig mellem alle andre. Men hvor ufattelig forekom hende ikke den Tanke, at han tilhørte hende nu — at intet nogensinde kunde adskille dem, at hans ædle Kjerlighed tilhørte hende for evig og altid! Refsen af Veien hjem havde hun en Følelse af, at hun traadte paa Luft; aldrig havde Solnedgangen forekommet hende saa skjøn, aldrig havde hele Naturen smilet hende saaledes imøde! Da hun kom til sit eget lille Bærelse med alle de kjendte Omgivelser, forekom det hende umuligt, at der kunde være foregaaet en saadan Forandring i hendes hele Liv, siden hun gik ud samme Eftermiddag. Uvilkaarlig vendte hun sig i sin nye Lykke til ham, der havde ledet hende saa kjerlig gennem hendes Ungdoms Dage og været hendes Tilflugt i alle hendes Sorger, og fra hvis Haand ogsaa denne glade Tilskikkelse var kommen.

Forresteren kom først tilbage sent om Aftenen. De var trætte og i daarligt Humør. Maaske Dagen ikke havde svaret ganste til deres Forventninger; muligens var der noget i Mays glade, straalende Ansigt, som irriterede Charlotte, for hun var ualmindelig spydig og ubehagelig den Aften. Men det prellede altsammen af fra lille May som Dug fra et Rosenblad; der var et saadant Bæld af ny, ren Glæde i hendes Hjerte. Dg hvilken Opvaagnen det var næste Morgen! Hvem kjender ikke den ubestemte, halvt forvirrende Følelse — enten det nu er Glæde eller Sorg — der lister sig over os ved vor første Opvaagnen efter et eller andet vigtigt Vendepunkt i vort Liv! Kunde det virkelig være hende, en saadan Lykke var bleven tilbed?

Den Dag var hun travlt optaget med at pakke ned. Livet anede hun, da hun i Alliston lagde disse Ting sammen, under hvilke Omstændigheder hun skulde komme tilbage dertil.

Edith var bekvemlig højrøstet i sine Beklagelser over at skulle stilles fra sin kjære Marian og ibrig i sine Forventninger til Skolelivets Glæder. Efterat hun var gaaet tilsengs, holdt Mrs. Forrester en liden moralsk Forelæsning, som det er at haabe, hendes Tilhører drog den tilbørlige Nytte af.

„Jeg haaber, du vil blive lykkelig i dit nye Gjem, Marian,“ sagde hun; „men du maa ikke vente, at det skal blive et saadant, som du har haft hos os.“

„Det gjør jeg ikke i mindste Maade,“ svarede May rolig uden at hæve sine Øine fra Arbeidet.

„Jeg har ingen Tvil om, at Mrs. Vincent vil blive venlig mod dig og tillade dig at komme og besøge os

imellem; men du vil naturligvis ikke blive behandlet som en af Familien, saaledes som Tilfældet har været her. Det er godt at være forberedt paa det, for en stor Forandring i vore Forhold kan ellers let virke altfor overbærende paa os."

"Det kan det ijaandhed!" svarede May raskt. Men hvor hendes Hjerte bankede af Glæde ved de Ord, og hvilket lykkeligt Smil, der spillede om hendes Mund, skjønt hun høiede sig for dybt ned til, at nogen kunde se det.

"Apropos, paa hvilket Klokketøj rejser du imorgen?" vedblev Mrs. Forrester. "Jeg har glemt at spørge dig derom."

"Toget afgaar omtrent Klokken elleve; jeg tror ti Minuter over."

"Da maa vi gjøre, som jeg sagde, Mama!" udbrød Charlotte; "det gaar ikke an at lade Egertons vente."

"Nei, jeg frygter for det. Vore Venner Egertons, har anmodet os om at tage med dem til Valehead imorgen, saa jeg er bange, min kjære Marian, at vi ikke vil kunne ledsage dig til Stationen, da vi maa tage afsted Klokken ti; men du bryder dig vist ikke om det, da du alligevel maa rejse alene hele Dagen."

"Ikke det allermindste; tænk ikke paa mig; jeg skal nok sørge for mig selv." Og derpaa sagde de Godnat. Mrs. Forrester forsøgte at overtale sig selv til at tro, at hun havde gjort alt, hvad der muligvis kunde forlanges af hende.

Næste Morgen drog hun og hendes Døtre bort Klokken ti; deres Afsted med May var netop saaledes, som kunde ventes. Edith klyngede sig grædende til hende til det sidste, men blev utaalmodig kaldt bort af sin Søster, da Bognen ventede.

(Fortættes).

Evangeliets herlige Fremgang paa Ny-Hebriderne.

Ny-Hebriderne er en Øgruppe i det australiske Arkipelag, der tilsammen indtager et Fladeindhold paa omtrent halvtrediehundrede Kvadratmile med en Befolkning, hvis Størrelse angives temmeligt forskjelligt, fra 70,000 til omkring 100,000 Mennesker. Øerne blev opdaget i Aarene 1605—6 af en spansk Sjøkaptein ved Navn Quiros. Senere blev Øerne undersøgte af Bougainville, en fransk Søfarer og Opdagelsesreisende, i 1768; men navnlig dog af den bekjendte Kaptein Cook, der paa sin anden Opdagelsesreise kom til Øerne i Begyndelsen af 1775. Det var jo som bekjendt paa en af disse Øgrupper, han senere (i 1779) blev myrdet af de indfødte.

De første Opdagere af disse Øer med deres herlige Klima og frugtbare Jordbund, fandt dem beboede af et raat og grusomt Folk, for største Delen af Papuaracen, der var Menneskeædere. Den første Missionær, som besøgte Ny-Hebriderne, var den bekjendte John Williams, "Sydhavsøernes Apostel", som han er kaldt, som kom der-

til i Midten af November 1839. Nogle faa Dage senere blev han dræbt af de indfødte med Rølleflag og fortæret af dem. Dette skede paa Øen Erromanga. Da der senere blev sendt et engelsk Krigsskib til Øen for at faa udleveret hans jordiske Levninger, var der intet andet tilbage end Gjernefalden og nogle faa Knogler.

Det var ogsaa paa disse Øer, at John Paton begyndte sin Missionsvirksomhed for mere end en Menneskealder siden, en Mission, der har haft de herligste Resultater for Civilisationen og fremfor alt for Guds Riges Udbredelse blandt disse formørkede Hedninger. John Paton, "Kanonikernes Konge", som Spurgeon ved en Leilighed spøgende kaldte ham, er nu en Mand paa 78 Aar, men ikke destomindre er han efter et Besøg i sit Fødeland, Skotland, fornylig paany vendt tilbage til sit Arbejde paa Ny-Hebriderne.

Medens han opholdt sig i England denne Gang, holdt han nogle Missionsforedrag, og i et af dem skildrer han i korte Træk Missionsarbejdet paa Ny-Hebriderne, og af dette Foredrag tillader vi os at gjengive Hovedindholdet. John Paton fortæller:

"For 42 Aar siden begav jeg mig til Sydhavets mange Øer. De indfødte paa disse var vilde Menneskeædere, og de eiede ikke Spor af Kundskab om den sande og levende Gud. Ikke mindre end fem Missionærer havde været paa disse Øer, inden jeg kom der og prædikede for disse stakkels Hedninger. Alle fem blev de dræbte af de vilde; men de to første blev opædte af dem. Mit Liv svævede vel fyrrethve eller femti Gange i Livsfare og den sidste Gang var det kun ved Flugt, at jeg blev istand til at redde mit Liv, og endnu en Tid vil kunne være behjælpelig med Guds Riges Udbredelse.

Tilfældigvis fandt en Mr. Mathewson, en Missionær med sin Hustru, nogle Linjer til mig i et Brev, hvori der blandt andet stod, at de var uden Føde og uden Vand, og dersom jeg ikke kunde komme til dem med nogle Livsfornødenheder, saa maatte de alle omkomme af Hunger og Tørst. Jeg var ikke istand til at skaffe nogen, som vilde gaa til Missionæren, thi Farerne var nemlig for store. Jeg maatte derfor gaa alene med disse Levnetsmidler, og jeg gik ogsaa derhen for at faa Bækked om, hvornaar Høvdingen vilde grave Stridsøkjen op og overfalde og myrde mig, som han havde gjort med de andre Missionærer. Da jeg kom til ham, styrkede han frem mod mig for at dræbe mig. Jeg sprang saa ind paa ham og slog mine Arme omkring hans Hals. Han svingede Røllen omkring sit Hoved, men han kunde ikke ramme mig, thi jeg havde trykket mit Hoved tæt op til hans og Røllen susede forbi mig.

Denne og mange andre Gange var saadanne Tilfælde, hvor vi behøvede en virkelig Frelser, en levende Kristus, med hvem vi kunde tale hver eneste Dag. Vi Missionærer maa tro paa Bøn og paa Bønshjælpelse, hvorledes skal det ellers gaa med os og vort Arbejde som Missionærer. Der er ingen Politibetjente paa disse Øer, som kunde holde Styr paa Folket, heller ikke nogen Regjering, saa

de indfødte lever aldeles, som det behager dem. Og vi behøver heller ikke noget Politi eller nogen Regjering; thi vor Herre Jesus selv har sagt: „Mig er givet al Magt i Himmelen og paa Jorden; gaa derfor hen og lærer alle Folk“, og han kan gjøre alt og hjælpe i alt, om det kan tjene hans Sag til nogen Nytte.

Jeg reiste bort fra disse Øer og kom hjem, og ved Guds naadefulde Styrelse lykkedes det mig at forskaffe et nyt Skib og seks nye Missionærer til Arbeidet paa Sydøstøerne. Siden reiste jeg atter tilbage til Øerne med disse Missionærer, og da Kanibalerne saa os, blev de meget forbausede og sagde til hverandre:

„Hvor kan det dog være? Vi stjal alt, hvad de eiede, og myrdede alle hans Venner, saa han maatte lægge den ene efter den anden i Graven, og nu kommer han tilbage med flere. De kommer ikke for at handle med os; men de kommer for at prædike om den Gud, som de tilbeder. Dersom deres Gud giver dem saadanne Betsignelser, som vi savner, lader os da høre, hvad de siger om den Gud, og vi vil da ombende os og tro paa denne Gud, for at han kan give os de Betsignelser, som han giver dem.“

Saaledes talede disse vilde indfødte, da de saa os.

Vi skaffede os senere en ny Plads, hvor vi vilde arbejde, og Missionsgjerningen har været drevet hele Tiden siden den Gang. Kun en eneste Missionær er bleven dræbt siden vor Ankomst, og dette viser bedst, hvor store Fremmskridt Folket har gjort.

Sydøstøernes Antal udgjør i alt omtrent 30 og man mener, at der er en Befolkning paa henimod 100,000. De regnes ikke til noget Land, og er ikke under Opsyn af nogen Gubernør, hvad forud er sagt, og derfor er de indfødte meget gode at handle med for saadanne Kjøbmænd, som formedelst billige og forholdsviis værdiløse Ting, saasom Glasperler og lignende, vil tilbytte sig andre mere værdifulde Sager.

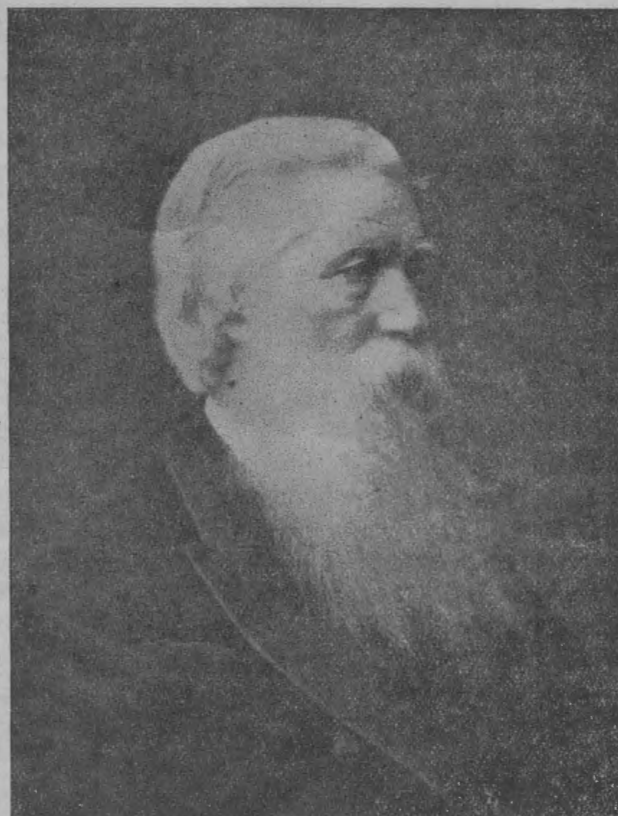
En Missionær, Biskop Potteson, havde et Fartøi, som nogle Kjøbmænd søgte at efterligne ved at de malede deres Skib hvidt. Flere Kjøbmænd tilfammen udrustede Skibet og gik saa iland for at indbyde de indfødte til at komme ombord. De indfødte anede naturligvis ikke noget ondt og kom ombord; men de var neppe komne op paa Skibets Dæk, før de blev slaaede til Jorden, bundne og bragte ned i Lasten, og saa afseilede de forræderiske hvide med dem, for siden at sælge dem til en eller anden hvid Slaveeier. Brændende at Gjevnløst besluttede de vilde at dræbe Biskop Potteson, som de antog stod i Forbindelse med disse lumskte Kjøbmænd. Og denne Beslutning udførte de i Virkeligheden ogsaa den næste Gang han efter Sædvane kom til deres Ø for at se, hvorledes de havde det.

En anden, som blev dræbt, var en Befalingsmand fra Sydøstøerne, som var meget bekendt der. Han sejlede til Øen, hvor Biskop Pottesons Mord var foregaaet, for at udforske Marsagen til Biskopens Død. Ved Ankomsten til Øen begav han sig straks iland, med en Del frivillige blandt Mandskabet. Men saasnart de nærmede sig

Strandbredden, udslyngede de indfødte en Mængde forgiftede Pile mod Vaaden. Kommandøren og to af hans Mænd blev truffne af Pilene. De vendte tilbage til Sydøstøerne, men to Dage før de naaede dertil, døde de tre Mænd. Døende samlede Kommandøren Mandskabet om sit Leie, og bad dem om at overgive sig til den Gud, som han troede paa, for at de maatte blive istand til at nyde den Salighed, som han var i Besiddelse af, endog i Dødens Dieblif.

Saaledes kostede de samvittighedsløse Kjøbmænds Handlemaade fire Menneker Livet.

En af vore Missionærer begyndte et Arbeide der for

Missionær John Paton.

tre Aar siden. Noget efter han havde begyndt at arbejde, blev han nødt til at rejse til Sydøstøerne for at skaffe Lægehjælp til et Medlem af hans Familie. Han efterlod alle sine Venner, som havde fulgt ham til Øen, i Sydøstøerne, men han selv vendte straks tilbage til sin Virksomhed. Under hans tre Maaneders Fraværelse var 80 omvendte blevne røbede, 50 af dem var tagne af et engelsk Skib og 30 af et fransk, for siden at sælges som Slaver til de hvide et eller andet Sted paa det australske Fastland.

Men Missionsarbeidet har alligevel haft en betydelig Fremgang. Mange af disse vilde Mennekeredere er blevne omvendte og tror paa den Herre Jesus Kristus.

Da jeg første Gang kom til disse Øer, forstod jeg ikke et Ord af, hvad de indfødte sagde. Jeg maatte hjælpe mig med Tegn og søge paa alle mulige Maader at gjøre

mig forstaaelig. Men for dog at blive istand til at lære deres Sprog, pleiede jeg at lytte til deres Samtaler og opfange Lyden og sammenligne den Orden, hvori de fremkom, for saaledes at prøve paa at forstaa, hvad der mentes med de mangfoldige Lyde, som fremkom. En Dag saa jeg to Mænd komme op til mig. Den ene af dem udtalte nogle bestemte Lyde. Jeg tror, han fremsatte Spørgsmaalet: „Hvad er det?“ Jeg skrev det op og gjentog, hvad han havde sagt. Det morede dem meget og de svarede mig libligt, da jeg gjorde dem nogle Spørgsmaal. Ved saaledes at benytte dette Ord: „Hvad er det?“ og samtidig pege paa forskjellige Ting, begyndte jeg at faa nogen Kjendskab til deres Sprog ved Hjælp af de Svær, som de gav mig. Efter nogen Tids Forløb begyndte jeg en regelmæssig Medskreven af alt, hvad jeg saaledes hørte; det var en meget vanskelig Opgave og dog saa saare nødvendig og betydningsfuld for mig.

Vi kunde intet udrette iblandt dem, saalænge vi ikke kunde meddele dem lidt af Guds Ord. Det gjør Indtryk paa Menneskehjertet, som intet andet kan gjøre det. De indspødt sagde ofte: „Er det Ord, som du prædiker, er det dit eget eller er det Jesu Kristi Ord?“

Derfor det er vort eget Ord, som vi prædiker, gjælder det intet; men naar vi siger, at det er Guds Ord, bliver der tillagt det megen Betydning.

Det første, man maa tale med dem om, er, at Gud er deres Skaber, og at de, som en Følge deraf, er ansvarlige overfor ham. Saa snart de faar denne Overbevisning, frygter de den store Gud meget og er meget bange for, at de skal gjøre en eller anden Gjerning, som paa nogen Maade skulde mishage den store Frelser. Vi har udgivet nogle Bibler paa Landets eget Sprog. Paa denne Maade lærer vi dem at tale og forstaa Guds Ord og de har det ofte paa deres Læber. Naar de bliver bekendte dermed, bliver deres Sind forandret, det for Kanibalerne saa fremtrædende Træk, at anse det for ganske naturligt at dræbe Mennesker og æde deres Kjød, kommer aldrig mere i Betragtning, og de søger saa meget som muligt at efterligne de gudfrygtige Missionærer i alt, og saaledes bliver deres Hjerter og Liv helliget den eneste sande Gud.

Vi havde omtrent 18,000 ombvendte indspødt og 3000 Menighedslemmer paa disse Øer. Med ombvendte mener vi saadanne, som har lovet den Herre Jesus, at de vil tjene, elske og adlyde ham, og som saaledes har stillet sig under Kristendommens Indflydelse. Med Menighedsmedlemmer mener vi saadanne, som i betydelig Grad er blevne civiliserede. Vi hører ikke nogen indspødt, der som han ikke har naaet en vis Grad af Dannelsen og har vist sig tro mod sit Løfte; thi der som en ombvendt indspødt skulde vende tilbage til sit gamle Liv, saa vil de ombvendte indspødtes Indvirkning paa ham blive meget større end ugudelige Menneskers Levnet er for en frafalden kristen i et civiliseret Land.

I enhver Familie, som bestaar af ombvendte Hedninger, saakaldte Profetier, holdes der Bøn to Gange om

Dagen, den ene Gang om Morgenen og den anden om Aftenen, og intet kan hindre dem i at bede.

Mange Mennesker i kristne Lande har det Begreb, at Kanibalerne ikke foretager sig noget Arbejde, men simpelthen lever af det, som Naturen giver dem, uden at behøve at gjøre noget for deres Livs Ophold. Dette er dog ingenlunde Tilfældet. De er tværtimod meget flittige og dyrker Jorden, naar de blot eier nogen. De har ingen Husse til at gemme deres Forraad i, heller ikke eier de gangbare Pengesorter eller Mynt, men er ene afhængige af Landets Produkter. Da jeg første Gang kom til Øerne, havde de vilde et meget fuldkomment Jordvandingssystem, og de var meget virksomme Mennesker. Jeg indførte Mais og indisk Korn, og de har siden dyrket det viden om paa de andre Øer, saaledes, at det nu er bleven en værdifuld Forøgelse til deres Livsophold.

Enhver ombvendt indspødt bliver som en Missionær blandt sine Landsmænd. De er meget pillige til at fortælle andre om den Frelser, som de selv har fundet. Derfor er det meget let at underholde tre hundrede Lærere. Nogle af dem er dog blevne myrdede, andre er blevne fangne af Slavehandlere for at sælges som Slaver, men andre er, Gud være lobet, villige til at træde i deres Sted.

So mere vi studerer Guds dyrebare og hellige Ord for at være istand til at give en rigtig Oversættelse deraf paa de indspødtes eget Sprog, desto mere bliver vi overbeviste om, at Bibelen er skrevet af Profeter, Evangelister og Apostler under den Helligaands Indflydelse, fra det første Vers i første Mosebog til det sidste Vers i Aabenbaringens Bog. Vi Missionærer modtager den hellige Skrift paa Grund af dens egen guddommelige Magt. „Den ganske Skrift er indblæst af Gud“, og den Herre Jesu Ord: „Ikke et Bogstav eller en Tøddel skal for-gaa,“ er nok for os.

Der som du behøver et nyt Vidnesbyrd om den hellige Skrifts guddommelige Kraft, kan du se det i dens Indholds kraftige Virkninger. Se paa Hedningen, som fremfor alt synes at være træet af sin afgudiske Gudsdyrkelse, Overtro, Bantro og blodige Religionsøvelser, og som vil have noget, der er mere tilfredsstillende end dette; de finder det kun i Guds dyrebare Ord. Den Paa-stand, som mange fremsætter: „Der som jeg blot var høit ophøiet, skulde jeg snart lægge alle Mennesker under min Vælde“, er bleven opfyldt mere end nogen sinde før, i vore Dage ved Hjælp af Guds Ord.

Der findes dog mere end 40,000 Kanibaler paa Øerne, som endnu ikke er bundne for Kristendommen.

Svorfor de stemte for Lincoln.

Intet Træk i Lincolns Liv illustrerer bedre, hvor stor Mand han virkelig var, end følgende:

Det var i 1864 og Lincoln var Republikanernes Kandidat for Gjenvalg. Mange Soldater laa den Tid

i Nærheden af Washington og de fik Lov til at reise hjem for at stemme. Soldaterne opdagede snart, at Officererne gjorde alt de kunde for at forhindre Demokraterne fra at reise hjem.

Dette vakte naturligvis stor Harm hos de demokratiske Soldater, og tilsidst foreslog en Soldat, at man burde sende en Delegation til President Lincoln, da man vidste, han var en retfærdig Mand. Fire af dem fik sig en Vogn og var snart i Washington, hvor de med engang fik Anledning til at tale med Lincoln.

De fortalte sit Grinde, at de var Demokrater og ønskede nu at reise hjem for at stemme for General McClellan, som var opstillet som Demokraternes Presidentkandidat, men at det saa ud til, at de skulde bli forhindret fra at reise hjem.

Lincoln skrev nogle Ord paa et Papir og bad dem tage det til deres Oberstkommanderende, men han sagde ikke, hvad han havde skrevet.

Da Mændene kjørte tilbage til Leiren, foreslog en af dem, at de skulde se, hvad Presidenten havde skrevet, da de frygtede for, at det kanske kunde indeholde en Befaling om, at de skulde straffes; men dette vilde de andre ikke høre paa, og Papiret blev leveret til rette bedkommende.

Da han aabnede det, læste han: „De vil være af den Godhed at se til, at disse Mænd og deres Benner faar al mulig Anledning til at reise hjem for at stemme.“

Denne Ordre blev siebliffelig adlydt, Soldaterne naaede hjem i god betids, og Veteraneren, som fortæller dette, tilføjer: „Jeg tror, at hver eneste en af os stemte for Mr. Lincoln, om end vi var Demokrater, og det var den eneste Gang jeg stemte for en Republikaner.“

Heldige forviklinger.

I det rigt udstyrede Bibliotek sad Gr. Caren foran Ovnen og stirrede uden at tænke lige ud i Veiret. Dybere end nogenfinde før følte han idag sin enslige Stilling, og Minderne fra fordums Dage strømmede uafsladelig ind paa ham.

Som ung Mand havde han giftet sig med en smuk, elskværdig Pige, der i høi Grad forgubede ham. De fik en Søn, og da de var noksaa velstaaende, laa Ribet lyst og solbessinnet foran dem.

Men saa blev Religionen et Tvistsens Trø mellem dem. Caren havde i hele sit Liv aldrig bryd sig om Religionen eller nogen særskilt Troesbekjendelse, medens hans Gustru var bleven i høi Grad greben ved nogle Benners Paavirkning, og hun søgte da Guds Guds baade sent og tidlig. Manden likte ikke det, han gif endog saa vidt, at han forbød hende at gaa i Kirke; men da hun mente, at hun burde adlyde Gud mere end Menneffer, gif hun alligevel.

Manden blev endelig i den Grad vred, at han tog

Barnet fra hende, men selv det kunde ikke forandre hendes Beslutning. Saa glemte han sig i den Grad, at han slog hende. Da forlod hun Huset og forlangte Skilsmisse, men den blev imidlertid negtet hende af Domstolen. Alligevel var hun ikke at bevæge til at vende tilbage til Hjemmet eller til at modtage nogen Understøttelse af Manden. Det eneste, hun forlangte, var Barnet. Men da det blev negtet hende, begav hun sig alene ud i Verden. Det var ikke et eneste Menneffe, der vidste, hvor hun tænkte sig hen.

Sønnen voksede op hjemme hos sin Fader, til han havde fyldt sit trettende Aar. Da gif han tilsjøs for ikke mere at være udsat for Faderens haarde Opdragelse, og siden hørte man ikke mere til ham.

Caren sad saaledes ganske alene, skjønt han havde baade Gustru og Søn ilibe. Men endnu havde han et svagt Haab om lidt Glæde paa sit Livs Aften. Han havde anmodet en Sagsfører om at finde en ung Pige, der kunde indtage hans Gustrus og Barns Plads og tillige styre hans Hus. Thi hans to kjære vilde nok aldrig komme tilbage, det følte han kun altfor smerteligt.

*

Den følgende Morgen var mørk og taaget, som en Morgen i London kan være det ved Vintertid. Men Gr. Caren gif alligevel som sædvanlig til sit Kontor. For Forretningernes Skyld kunde han godt have holdt sig hjemme, siden Veiret var saa uhyggeligt, men i Hjemmet var det tomt og øde, og desuden kunde det jo være noksaa hyggeligt at gaa hen paa Kontoret og høre om Aktierne i de afrikanske Sølvruber var stegne i nogen nævneværdig Grad.

Da han paa Veien til Kontoret skulde kraa over en Gade, kom en Velocipedist kjørende i fuld Fart, stødte ham overende og forsvandt flyndsomt i Taagen.

Der laa han nu udsat for at blive overkjørt af de tungt læsede Vogne; men før han fik Tid til at overvæie den Fare, hvori han svævede, kjendte han sig grebet af en kraftig Gaand og trukket ind paa Fortouget.

„Undskyld, hvis jeg tog for haardt i Lem,“ sagde en frisk, ungdommelig Stemme, „men De var i stor Fare.“

Caren saa op og bemærkede, at en Række tunge Vogne netop passerede det Sted, hvor han havde ligget, men da han skulde til at takke sin Redningsmand, var denne forsvunden.

„Svor er hun, som reddede mig?“ spurgte han dem, som stod omkring.

„Ser er hun!“ raabte en halv Snæs Stemmer, og man puffede en ung Pige paa nogle og tyde Aar henimod ham.

„Men det er da ikke noget at snakke om,“ svarede hun rødme og forsvandt hurtigt blandt Mængden.

Gr. Caren fik fat i en Vogn for at kjøre hjem, men ikke før han fik en tilstedeværende Politibetjent til at love at gjøre, hvad han kunde, for at finde den unge Piges Adresse og at meddele ham den.

Efterat Caren var kommen hjem, var det ham umuligt at faa den unge Pige og hendes kjælle Gandsling ud af sine Tanker, og han blev rigtig bedrøvet, da Politibetjenten efter nogle Dages Forløb indfandt sig hos ham for at meddele ham, at han trods alle Anstrengelser ikke havde kunnet finde den unge Dame. Han besluttede da at tage sig af Sagen selv og gjennemstrefede alle Gader i Nærheden af det Sted, hvor Begivenheden var passeret.

I lang Tid var hans ihærdige Søgning ganske forgæves, men endelig en Dag fik han se hende komme ud fra en Butik med en Rulle Papir under Armen. Han skyndte sig efter hende.

„Undskyld, ærede Frøken, at jeg stanjer Dem,“ udbrød han, „men De huffer mig maaske? Det er mig, De for nogen Tid siden reddede fra at blive overkjørt.“

„Ja, nu mindes jeg det, nu kjender jeg Dem igjen,“ svarede hun. „De har forhaabentlig ikke havt noget alvorligt Men efter Deres Fald.“

„Jo, det er netop det, jeg har. Jeg har hverken Dag eller Nat kunnet være i Ro, fordi jeg ikke fik takket Dem for Deres modige og raske Optraeden.“

Hun lo muntert. „Var det det hele?“ spurgte hun.

„Men nu vil jeg bede Dem om at opgive mig Deres Navn og Adresse. Jeg maa absolut faa Lov til at takke Dem paa anden Maade end ved tomme Ord. Det skulde være mig overmaade kjært, om jeg paa en eller anden Maade kunde vise Dem min Erkjendtlighed i Gjerning.“

„Vil De kanske byde mig Penge?“ udbrød hun heftigt.

„Kjære Frøken, De maa endelig ikke blive vred paa mig. Jeg vil sandelig ikke saare Dem. Jeg er en gammel Mand, gammel nok til at være Deres Fader. Jeg er hørløs og alene. Hvis jeg ikke tager fejl, arbejder De for Deres Brød.“

„Ja, jeg besørger en Del Afskrivning for en Sagsfører. Jeg har netop nu været ude og kjøbt mig en Del Papir,“ sagde hun og pegede paa den Rul Papir, som hun holdt i sin Haand.

„Men det maa da vel være noget, som De kunde have mere Lyft til. Sig mig Deres Navn, er De snil.“

„Jeg hedder Roze Astley og bor ude i Hammermith, flere Mil herfra.“

„Jeg vil nødig prale, Frøken Astley, men jeg tror næsten, at jeg er rig nok til at kunne opfylde hvilket som helst Ønske, De maatte have. Kunde De for Eksempel ikke have Lyft til at eie det Hus, som De bor i, eller hvad vilde De synes om at faa Deres egen Forretning? Nu maa De endelig ikke bedrøve mig ved at sige nei.“

„Er det virkelig Deres Alvor?“ fremstammede den unge Pige. „Ja, selv har jeg ikke noget, som jeg kunde ønske mig, men hvis De vilde hjælpe Zack, skulde jeg være Dem meget forbanden.“

„Zack? Er det Deres Broder?“

„Nei, det er min Mand.“

„Deres Mand! De ser saa ung ud, at jeg ikke kunde tro, at De allerede var gift.“

„Na, jeg er to og tyve Aar, og Zack og jeg har alle-

rede været gift i over et Aar. Men han har nylig været saa uheldig at miste sin Plads, da det Firma, han arbejdede for, gik fallit. Hvis De derfor kunde skaffe ham en ny Plads, vilde jeg være Dem i højeste Grad taknemmelig.“

„Ja, det skal jeg, Fru Astley. Hvis De vil give mig Deres Adresse, saa reiser jeg iaften ud til Deres Mand for at tale med ham om Sagen.“

Han fik den unge Dames Adresse, og de skiltes.

*

Ved otte Tiden samme Aften indfandt Hr. Caren sig paa det opgivne Sted. Roze luffede op straalende af Glæde ved Tanken paa, hvad Fremtiden kunde bringe for Zack.

„Nei, hvor snil De var, at De kom!“ udbrød hun. „Moder og Zack troede, at det var Deres Spøg. Men kom nu ind, saa skal jeg kalde paa min Mand.“

En uheldig Jæger.

Hun aabnede Døren til en liden Forstue, og Caren traadte ind. En sortklædt Dame reiste sig fra Sofaen, men da hun saa, hvem det var, sank hun tilbage i den med et let Skrig. Caren stod stiv som en Billedstøtte og stirrede paa hende i stum Forbauselse.

„Alice!“ udbrød han pludselig. „Alice, min Husfru! Nei, at vi skulde mødes igjen efter disse mange, lange Aar! Hvorfor har du skjult dig for mig i saa lang en Tid?“

„Gvad kunde det have hjulpet, om jeg havde meddelt dig, hvor vi var. Du ved jo, hvorfor vi skiltes.“

„Hvis du bare vidste, hvorledes jeg har søgt efter dig, hvorledes jeg Dag og Nat har bedet til Gud, at han atter skulde forene vore Veie.“

„Bedet?“ gjentog hun som et Ekko.

„Ja, Alice, bedet. Den almægtige har hørt dine Bønner, saa jeg har faaet se Forfængeligheden i mit Liv. Han gjorde mig ensom for at drage mig til sig, og jeg bad ham om at maatte faa se dig igjen, for at jeg kunde sige dig, hvor dybt jeg har angret og sørget. Sig mig dog, at du vil tilgive mig, Alice!“

Sun svarede ham ved at række frem begge sine Hænder.

„Kom hjem til mig,“ sagde han, „og vær som før mit et og alt her i Verden. Nu trænger jeg dig mere end nogenfinde, thi, som du maasse har hørt, er jeg alene og forladt. Vor elskede Gut er borte, jeg har aldrig hørt fra ham, siden han gik tilsjøs. Jeg havde desværre været haard mod ham, som jeg havde været det mod dig. Kunde jeg bare opnaa ogsaa hans Tilgivelse!“

Da han nævnte Sønnens Navn, blev hun saa urolig, at han straks slog ind paa et andet Tema.

„Men sig mig, Alice, hvordan kunde det hænge sammen, at jeg trods alle mine Anstrengelser ikke har kunnet finde dig?“

„Det kommer rimeligvis af, at jeg meget hurtigt forandrede mit Navn til Aftley.“

„Aftley!“ udbrød han forbausset, „men det er jo Navnet paa den unge Dame, som reddede mit Liv.“

„Det er ganske rigtigt. Hendes Navn er Rose Aftley, og hun er min Datter.“

„Hvad er det, du siger? Hvorledes hænger dette sammen?“

„Jeg kalder hende saaledes, fordi hun har opført sig mod mig, som en Datter bør opføre sig mod sin Moder. Det er hendes Mand, som du har lovet at ville hjælpe.“

„Ja, jeg har lovet at hjælpe ham, og hvorledes mener nu du, at jeg bedst kan gjøre det?“

„Ved at blive Fader for dem begge, kjære Arthur. Hvordan?“

„So, Jack, hendes Mand, er vor Søn. Han blev ikke borte paa Søen, men kom tilbage til mig. Vebreid ham ikke noget. Vebreid ham ikke, at han ikke kom til dig. Et Barn maa jo elske sin Moder.“

„Hvad siger du, kjære Alice? Mit Barn! Min Søn! Na, lad mig dog faa se ham igjen. Jeg længes saa inderlig efter ham.“

Døren blev aabnet, og en ung, kraftig bygget Mand traadte ind og spurgte: „Forstyrret jeg, Moder?“ Men da han fik Øie paa den fremmede, gjenkjendte han ham straks og udbrød:

„Fader!“

„Min kjære Gut!“ sagde Caren og strakte sine Arme ud mod Sønnen. „Og din Gustru den lille Rose, hvor er hun?“

„Se, her kommer hun,“ svarede Jack, „og nu skal hun høre alle disse Nyheder. Se, Rose, den Herre der er vor Moders Mand og min Fader, og han vil nu tage os alle sammen hjem til sig.“

Rose saa i den Grad forbausset ud, at Fru Caren

maatte bede Jack ikke saadan hovedfuls at fortælle alt paa en Gang.

„Fortæl hende bare,“ sagde Caren, „at hun altid skal være min Datter, og at jeg ikke kan være den himmelske Fader taknemmelig nok, fordi han har beredt mig saa megen Glæde, og naar vi nu bliver en eneste lykkelig Familie, saa skyldes det næst Gud vor Rose — vor egen Sule-Rose.“

Nils Abel.

Den største Matematiker i det nittende Aarhundrede.

Det er idag (den 5te August), siger en Korrespondent til „Skandinaven“, 100 Aar siden det nittende Aarhundredes største matematiske Begabelse, N. S. Abel, blev født paa Finnø, hvor hans Far var Sogneprest. Denne, Søren Georg Abel, var igjen Prestesøn fra Mo i Telemarken. Matematikerens Mor var en Rjebmandsdatter fra Risør, Ane Marie Simonsen.

Efter at have modtaget Undervisning af sin Far, blev Niels Abel i 1815 indsat paa Kristiania Katedralskole. Allerede paa Skolen blev det klart, at man havde for sig rige Anlæg for matematiske Opgaver. Han blev snart færdig med den elementære Matematik og gav sig ikast med den høiere, læste de store matematiske Forfattere og begyndte paa egen Haand at bearbejde forskjellige Dele af Matematiken. I 1812 blev han Student med Haud. Hans Far var død Aaret i Forveien, og hans Forhold var yderst tarvelige og trange. Han havde haft Stipendium ved Skolen, og nu fik han bo paa en Stiftelse for fattige Studenter. Desuden var der flere af bort nye Univerситets Lærere, som tog sig af ham.

I Juni 1822 tog han Andeneksamen og fortsatte sine matematiske Studier. Af Professor Rasmussen fik han Hjælp til sin første Udenlandsreise, til Rjebenhavn. Paa denne Tid blev hans første Afhandling skrevet, paa fransk. Og i 1824 fik han af Statskassen en aarlig Understøttelse paa 800 Kroner for et Tidsrum af indtil to Aar, forat han kunde fortsætte sine Studeringer ved Univerситetet, bl. a. ogsaa af „de lærde Sprog og andre for hans Hovedstudium, Matematiken, vigtige Videnskaber“. Og Aaret efter fik han af Staten et Rejsestipendium paa 2400 Kroner i to Aar.

Saa kom hans lykkelige Reisetid, til Rjebenhavn, over Lübeck og Hamburg til Berlin. Senere til Freiberg, Dresden og Wien, en Sving til Italien og saa til Paris. Overalt traf han Matematikens hpperste, blev Venner af dem og anerkjendt af dem som et skabende Geni.

I 1827 kom han tilbage til Kristiania, og Univerситetet henbødte sig straks til Regjeringen om at skaffe ham en offentlig Understøttelse til Fortsættelse af Studier og Arbejder. Men Regjeringen sagde nei; der var ikke Peuge til det. En ny Genvendelse gav samme Resultat.

Hvorledes den gjældbundne Matematiker nu gennem et helt Aar har frjstet Livet, er vanskeligt at forstaa. Han

læste med Studenter til Andeneksamen; men det kunde ikke blive stort af. Endelig blev det lidt lysere. Professor Chr. Hansteen skulde gjøre sin store jordmagnetiske Rejse til Sibirien. Abel fik hans Limer i Matematik ved den militære Højskole og blev konstitueret som Docent ved Universitetet under Hansteens Fravær med en aarlig Løn af 1600 Kroner. Det var ogsaa paa høi Tid, at han fik noget at leve af i Norge. Der blev paa denne Tid arbeidet paa at faa ham til Berlin og til Stockholm.

Men som det saa ud til at lysne, var det slut. Hans overanstrengende Arbejde og ringe Hvile, Beshyringer, som stadig nagede ham, dertil maasse Følgerne af ligefrem Mød og af sterke Livsuregelmæssigheder, alt dette skulde nu kræve sin Ret. Hans Helse havde ikke været sterk. Den var nu aldeles undergrabet, og kun et lidet Stød var nok til at gjøre Resten.

I Midten af December 1828 afrejste han til Frolands Verk, hvor hans Forlovede siden Julen 1824, Christine Kemp, Datter af en Kobbermed i Rjøbenhavn, da var Gubernante hos Familien Smith. Kort efter Fremkomsten til Froland fik han Blodstyrning og maatte tilsengs. Hans Ungdom gik over til Lungebetændelse og derpaa til en hurtigt fremadskridende Læring. Han døde 6te April 1829, ikke fuldt 27 Aar gammel. Han blev begravet paa Frolands Kirkegaard paa den Smithske Families Begravelsesplads. En Del Venner reiste et Mindesmerke paa hans Grav.

Næret efter hans Død udbetalte det franske Akademi sin store mathematiske Pris, 3000 Francs, til ligelig Fordeling mellem den tyske Matematiker Jacobi og Abels Arbejder. Og for hvert Aar siden er hans Verdensry vokset. Alt i 1829 blev der skrevet i Tyskland: „Være være da Mindet om denne Mand, i lige Grad udmerket ved de overordentligste Talenter og sin Karakters Renhed, en af disse sjældne Væsener, som Naturen neppe frembringer en Gang i et Aarhundrede.“ Og i 1877 udtalte en officiel Udsending fra Videnskabsakademiet i Berlin, Professor Borchardt:

„Maa det være mig som Matematiker tilladt at minde om hin i sin Ungdoms Blomst borttrene lærde, hvis Navn hører til de dyrebareste for alle Nationers Matematik. Jeg taler om et af de største Genier, som nogensinde er optraadt i de eksakte Videnskaber; jeg taler om Abel. Hans „Opdagelser har befrugtet Matematikens Jordbund paany; de har ført til en Række af nye, fortsatte Opdagelser og mere og mere udvidet Videnskabens Omraade.“

I dag mindes han og hans Fædrelands Navn i alle Lande med videnskabelige Interesser. Og for Norge og dets Universitet er dette en Hæderens Dag. Det er tungt at tænke paa, at Norges Kaar dengang var saa elendige, at det ikke havde Arbejde og Brød til Niels Abel. Men i Fattigdommens Kaar er det meget, som forgaar uden at faa udfolde sig. Stavanger Kommune flager i Anledning af Dagen. Flaget var kun saa Aar gammelt, da han døde.

Det er underligt at tænke paa, at Niels Abel, som idag mindes saa vide paa Jord, var født inde paa Finnø.

Kranse paa Graven.

Arendal, 6te Aug. — Paa Frolands Kirkegaard holdt Kl. 12 igaar Professor Bjerknæs en Mindetale over Abel. Professorens skildrede kortelig Abels Liv og Betydning og nedlagde fra Universitetet en Egekrans med Roser paa Støtten. Kranse nedlagdes af Amtmanden i Nedencæs, af Kirkesanger Løvland fra Frolands Kommune, af Frolands Verks Ciere, af Sognepresten i Østre Moland, af Nils Espeland fra Frolands Ungdom, af Lærer Kalhoft fra Lærere og Lærerinder i Froland. Tilstede var Statsraad Løvland, Amtmanden i Nedencæs, Frolands Herredsstyre m. fl. Der var fremmødt 3—400 Mennesker fra Froland, Moland og Arendal.

Universitetets Fest.

Kristiania, 5te Aug. — Den 5te August 1902 er den virkelige Sakulasedag for Niels Henrik Abels Fødsel. Men af Hensigtsmæssighedshensyn har det akademiske Kollegium skudt Afholdelsen af de til dette Jubilæum knyttede Festligheder en Maaned længere ud til — en Tid, da Universitetet er igang, og dets Lærere og Studenter er samlede.

Til dette store national-videnskabelige Festsæbne er der udsendt Indbydelse til de fleste, ikke alene af Europas, men af den hele Verdens videnskabelige Institutioner og Selskaber om at bringe vor forlængst hedengangne Videnskabsmands Minde sin Hyldest. Mange af dem vil ved Festen lade sig personlig repræsentere ved Medlemmer, der i vore Dage tildels er Lærere af Nutidens største Navne inden den Videnskab, mellem hvis største Banebrydere Abel regnes. Genimod hundrede af Europas betydeligste Matematikere eller Repræsentanter for andre, med Matematikens beslegtede Videnskaber vil der give Møde. Heri ligger der den kraftigste Tiljendegivelse af, hvad det er for en Respekt, med hvilken Abels Navn i vore Dage omfattes inden den videnskabelige Verden. Det kan allerede nu siges, at dette blir en for saadanne Anlelninger usædvanlig sterk Repræsentation. Den møder, hvor fra sit Land og fra sin Institution, alene frem for at vidne om den Betydning, som vor navnkundige Landsmand har for sin Videnskab, og om den store Agtelse, hvormed nu hans Navn almindelig omfattes.

Den røde Mands Afholdstare.

I de tykke Skove langs Blæksflodens Bredder i den nordlige Del af Staten Michigan findes der en Masse Ræve og Ulve, ligesom man ogsaa nu og da kan træffe paa et Dyr eller en Bjørn. En Dag lykkedes det en Sportsmand efter en langvarig Jagt at skyde et Dyr, og da han befandt sig et godt Stykke opad Floden, be-

sluttede han at gaa hen til den nærmeste Indianerhytte og laane en Baad for at føre sit Bytte til Shebohgan. I Skoven traf han en Indianer, som var ifærd med at flække Birkebarf. I den Tanke at ville gjøre sig rigtig gode Venner med Indianeren, traf han en Brændevinsflasse op af Kommen og bød Indianeren tage sig en Taar.

„Mig ikke drikker,“ sagde Indianeren.

„Drikke ikke Brændevin?“ spurgte Sportsmanden forbausset; „jeg troede, at alle mine røde Brødre syntes om Brændevin.“

„Ja, mig synes om det,“ svarede Indianeren.

„Synes om det og drikker det ikke!“ udbrød den anden. „Deresom De synes om det, hvorfor saa ikke drikke det?“

„Mig synes om det og drikker lidt; Broder drikker lidt og ønsker mere; snart døddrukken Indianer. Uh nei, mig ikke drikke noget,“ sagde Indianeren.

Sportsmanden saa først paa Indianeren, dernæst paa sit Brændevin. Tilslut slog han Flasken istykker med en Sten og tømte Indholdet paa Jorden. I det han stød og stirrede paa den sønderlaaede Flaske, randt ham nogle Ord ifinde, som han havde læst, og han mumlede halvt for sig selv: „Derfor, om Mad forarger min Broder, vil jeg aldrig æde Kjød, at jeg ikke skal forarge min Broder. Jeg har handlet som en Daare, men den røde Mands Ord skal blive erindrede.“

Derpaa fortalte han sit Erinde; Indianeren rullede sin Bark sammen, fulgte Sportsmanden ned til Floden, hjalp ham at faa Dyret i Baaden og roede ham over til Shebohgan.

Da de skiltes, greb Sportsmanden den røde Mands Haand og sagde: „Tak for deres Afholdstale; jeg drikker aldrig mere.“

Indianeren smilede, satte sig tilrette i Baaden og roede tilbage til sin Hytte.

En engelsk Officer spurgte engang paa en Ridetur i Malta en indspødt om Vejen. Den indspødte svarede med et Skuldertræk, idet han sagde: „Mig ikke tale engelsk?“ „Ja, da er du en Nar,“ sagde Engelskmanden. Men Manden kunde nok engelsk til at spørge: „Kan du vort Sprog?“ „Nei.“ „Kan du arabisk?“ „Nei.“ „Kan du græsk?“ „Nei.“ „Kan du italiensk?“ „Nei.“ „Ja, da er du fire Nar, jeg bare en.“

*

En liden Pige kom til sin Moder med dette Spørgsmaal: „Hvad er det værste — at lyve eller at stjæle?“

Spørgsmaalet kom saa uventet, at Moderen svarede, at baade det ene og det andet var saa stygge Synder, at hun ikke vidste, hvilken var værst.

„Ja, men jeg tror, at det er værre at lyve end at stjæle,“ sagde Pigen. „Om du har stjaalet en Ting, kan du bringe den tilbage, dersom du da ikke har spist den; og om du har spist den, saa kan du betale for den. Men,“ dette med lav Stemme, — „en Løgn er en Løgn for evigt.“

Velsignet være du.

Af G. S. Pederson i „Dagen“.

For nogle Aar siden, fortæller en ældre Prest, talte jeg en Søndag i Kirken over Ordene i Bjergprædiken: „Men jeg siger eder: Elsker eders Fiender, velsigner dem, som eder hader, gjører dem godt, som eder hader.“

Jeg hævdede saa sterkt som vel muligt, at disse Ord skulde forstaaes lige efter Bogstaben. At Kristus ikke vilde give en saadan Anvisning, hvis det var umuligt for Mennesker at efterleve dem, og at, hvis man blot gif til Udførelsen deraf i levende Tro paa ham, der havde talt, da vilde vi snart erfare ikke blot Muligheden af at elske vore Fiender, men Velsignelsen for os selv i at gjøre det. Man vilde erfare, at disse Ord indeholdt en Livsvisdom og en hemmelig Kraft, som kun de Mennesker var istand til at opdage, der virkelig gjorde Alvor af at følge dem.

Jeg talte ud af min egen Erfarings dybeste Overbevisning og med al den Styrke, som Sandheden kan lægge i ens Ord.

Og denne Tale bar Frugt.

Den Søndag blev et Vendepunkt for en af mine Tilhørere — og muligens for en til, som ikke hørte mig.

I Kredsen, hvor denne Prædiken blev holdt, boede to Farmere. De var Naboer, og deres Jorder laa Side om Side, ligesom ogsaa deres Haver stødte op mod hinanden.

Begge var blebne velhavende i Narenes Løb og havde efter deres egen Mening Raad til at være trodsige og stivnakkede imod hinanden.

Begge var desuden begavede med en hidsig, opfarende Natur. Det ene med det andet gjorde, at deres Tanker og deres Lid efterhaanden mere og mere anpendtes til at „gjøre hinanden Helvede hedt“.

Den eneste synlige Forskjel, som udenforstaaende kunde opdage i de to Mænds Liv, var, at den ene aldrig forstømt Kirken, medens den anden aldrig mørknede Kirke-døren med sin Skikkelse.

I deres daglige Færd var der ingen Forskjel at spore. Kirkemanden gav ikke den anden det mindste efter i smaa-lig Riv og Strid.

De skjød hinandens Høns og optog hinandens Kreaturer, naar Leilighed gaves, og den gives jo næsten daglig under saadanne Forhold.

Der blev aldrig kastet et friskt eller muntert Godmorgen over Hegnet.

Traf de hinanden, saa de gjerne, som efter fælles Aftale over til den anden Side. Dog gaves der Undtagelser ogsaa fra denne Regel. Naar en af dem troede at have et særdeles godt Kort paa Gaanden, stansede han Naboen. Det kunde være et eller andet med Hønsene, Gjæssene eller Kreaturene — og nu fik da den „rent paa“, eller han blev „maalt Skjæppen fuld.“

Naar det gjælder om at udmaale Grovheder, er Folk gjerne mere rundhaandede, end naar de maaler Sommeræbler.

Men hin Søndag skede den store Forandring.

Kirkemanden havde faaet noget at tænke paa. Paa Beien hjem kunde han ikke faa sine Tanker fra Ordet, han havde hørt i Kirken.

„Man gaar her og bygger Selvede for hinanden,“ tænkte han, „vi, som dog kunde have det saa fornøieligt og godt —“

„Dog, det kan selvsølgelig aldrig blive anderledes, saalænge vi to er Naboer, bedre at sælge og rejse andetsteds hen; det er sandt nok, man gaar og ødelægger sig selv — man har jo aldrig en glad Dag.“

„Efter eders Fiender, velsigner dem, der eder bader!“

„Ja, det siges let nok paa en Prædikestol — men Presten skulde prøve at have min Nabo — — dog det er jo ikke Presten, der siger det; det staar jo at læse i Bjergprædikenen, det er Jesu egne Ord — —“

„Ja, Jesus, han kunde vel; men han var nu ogsaa mer end et Menneſke.“

„Gjøre den godt, der hader en!“

„Nei, det er dog lige loblig stibt.“

„Hvad skulde saa ogsaa det hjælpe —?“

„Han lader sin Sol opgaa over onde og gode, og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.“

„Ja, Gud gjør det — det er rigtig nok.“

„Se, der er nu min Nabo, det mest uretfærdige Menneſke, jeg kjender, og slet ikke fri for at være en Spotter, men se, om ikke han avler lige saa meget som jeg. Har han ikke „Guds Velsignelse“ haade ude og inde? Men hvad hjælper det? Bliver han bedre af det? Nei, værre bliver han for hver Dag, der gaar.“

„Nei, Ulykke skulde han ha, Sygdom skulde han ha, Trængsel og Angst skulde han ha. Hvis ikke det kan hjælpe, saa er der ingen Ting, der kan; haardt imod haardt, det er, hvad jeg tror.“

„Die for Die og Tand for Tand, Slag for Slag, Blod for Blod.“ „Det var de gamle Tøders Være, og den er der Mening i.“

„Men det er nok alligevel ikke Guds Mening.“

„Dg Kristus siger det saa bestemt.“

„Dg Presten —“

„Maaske det dog alligevel er sandt, at det onde kun kan overvindes med det gode.“

„Prøv det! Prøv det!“

Han mente, disse Ord kom til ham som Guds Røst; men det var, som de taltes ud af hans eget Indre.

„Prøv det!“

„Ja, man burde dog prøve det, vist vilde han prøve det; der skulde jo nok snart gives en Leilighed.“

„Men hjælp du mig saa, min Herre og min Gud.“

Grundende over disse og beslegtede Tanker naaede Manden hjem fra Kirken. Dg Leiligheden præsenterede sig straks. Dette var heldigt, thi gode Forsætter taber deres Kraft ved at glemmes.

Naboen stod udenfor og hilste ham straks med en Ladning mindre velvalgte Ord: „Seg har taget dine

Kalve ind, som du drev ind paa min Rug, før du gif i Kirke — ha, ha, ha! Det er en rar Slags Hellighed, du dyrker.“

Det røde i Kirkemandens Narer begyndte allerede at varmes, og det tog sjelden længe for det at naa Røgepunktet. Særlig var den sidste Mundfuld — om hans Hellighed — bitter. Han belavede sig allerede paa et Svar, der kunde bide i Skind; men endnu før han fik Munden aabnet, hørte han atter Røsten:

„Prøv det nu!“

Dg uden at sige et Ord, gif han langsomt ind i sin egen Stald. Han sølte, han maatte være ene.

„Prøv det nu!“

„Ja, hvad var det nu, han skulde gjøre?“

„Velsigne! Velsigne!“

Men hvordan skulde han være sig ad?

De Prester gav da heller aldrig ordentlig Befked.

„Hvorledes gif det til at velsigne?“

„I dette Tilfælde burde det gjøres med et Kosteskaf,“ lød det fra Naturbunden i ham selv, og det lød, som denne Stemme var fulgt af en raa Latter.

„Nei, nei, nei! Velsigne, velsigne!“

Træt og forvirret satte han sig ned paa en tom Kasse.

„Hjælp mig, hjælp nu, du, som talte til mig paa Kirkebeien!“

Dg atter troede han at høre Røsten:

„Prøv det: Velsignet være du, Nabo! Velsignet være du!“

Dg straks forstod han, at dette var Ordet. Dg da han først havde faaet fat paa det, kunde han ikke slippe det igjen. Ordet blev som en endeløs Kjæde i hans Haand: „Velsignet være du, velsignet være du!“

Der var nu kommet No over ham; han gif ind i Huset, kastede sig i en Bænkestol og greb en Avis. Men han læste ikke et eneste Ord; han brugte kun Bladet til at skjule sit Ansigt, hvori han var bange for, hans Tanker stod altfor tydelig at læse.

Men i hans Tankeverden arbejdede den endeløse Kjæde uafslædelig:

„Velsignet være du, Nabo!“

Dg for hver Gang, han gjentog disse Ord, sølte han en hidtil ukjendt Fred strømme gennem sit Sjæleliv.

Han undredes derover, men blev endnu mere forundret ved at lægge Merke til, at der med denne Fred fulgte et legemligt Velbehag, som gif gennem hver eneste Nerve.

„Dette er jo Salighed,“ udbrød han næsten hørligt;

„Skulde det være det, Englene sang om: Fred paa Jorden, i Menneſtene Velbehag?“

„Nu vil jeg gaa over og tale med Naboen om Kalvene; lad ham nu bare flyve op, jeg skal nok være besindig.“

Men Naboen fløi slet ikke op.

„Naa,“ sagde han, „du kommer efter Kalvene, jeg skal straks hjælpe dig med at faa dem ind. Der er jo ingen

Skade skeet. Jeg saa, de brød igjennem Segnet, og drev dem straks ind. — Men hør, sid ned! Jeg hører, Mutter rasler ved Rjædlen."

Kirkemanden fik sin Kaffe, og han fik sine Kalbe.

"Farvel og Tak! — Men hør du, det er min Kones Fødselsdag idag, og ved den Veilighed pleier hun gjerne at have lidt Gaffelmad til Aften — tag din Kone med og kom over og smag paa Gaasen; egentlig er det jo ikke mere end din Rigtighed," spjælede han til med et lidet Smil, "for „hun“ har jo ogsaa en Gang imellem beder-kvæget sig i din Savremark."

"Ha, ha, ja, du er god. Jo, Tak, vi skal nok se at være der i rette Tid. Vi pleier aldrig at sige nei til en fed Gaasesteg."

Fra den Dag af fandtes ikke bedre Naboer i County. Selvsølgelig gik Kalbene fremdeles gjennem Segnet. Selvsølgelig strabede den enes Søns i den andens Gave. Selvsølgelig traf man imellem Naboens Gæst i sin egen Savreager. Men de gjorde, mærkeligt nok, aldrig nogen nævnebærdig Skade. Medens de tidligere altid saa godt som ødelagde i Bund og Grund, hvad de satte deres Fødder paa.

"Hvad kunde det gjøre, at de nippede et Straa hist og her; bore egne skal nok gjøre Gjengjæld, naar de ser en Veilighed."

Der gik Maaneder paa denne fornøjelige Maade, uden at der blev Veilighed til nogen dybere Samtale Nabo og Nabo imellem. Men saa en Dag, da de fulgtes ad hjem fra Marken, kom en af dem til at røre ved Fortiden og lade et Ord falde om, at det dog egentlig var en Guds Blykke, at de nu kom saa godt ud af det med hinanden.

"Ja," sagde Kirkemanden, "lad os sætte os ned, Nabo, saa skal jeg fortælle dig, hvordan det egentlig gik til."

Og nu fortalte han udførlig og paa sin egen jævne Maade, hvad han havde hørt hin Søndag i Kirken, hvorledes han havde maattet kjæmpe med sig selv paa Weien hjem, og hvorledes han bogstavelig havde fulgt Formaning: "Befigner den, som bander dig."

Naboens Dine blev større og større, eftersom Fortællingen skred frem; og da den var sluttet, var han nær ved at gaa bagoover af Forbauselse.

"Nei, nu har jeg den onde . . . om Forladelse — nei, nu har jeg dog aldrig hørt Mage!"

"Og det har du lært i Kirken?"

"Ja, det er jo da egentlig vor Herres eget Ord."

"Ja, vel, ja, det forstaar sig — men det var jo da Presten, der udlagde det."

"Det var det, ellers havde jeg vel aldrig kommet til at tænke paa det."

"Man skulde alligevel aldrig bande paa noget."

"Nei, det er vist nok."

"Ja, du forstaar nu ikke, hvad jeg tænker paa. Jeg har engang bandet paa, at jeg aldrig mere skulde sætte min Fod i en Kirke."

"Og det fortryder du nu?"

"Jeg skal sige dig noget. Den Prest vi havde „hyret“

der, hvor jeg kom fra, lod sig nu aldrig forstaa med, at „Religionen“ kunde bruges til noget, førend vi engang var døde, og saa syntes jeg ikke, der var meget ved den."

Spaniens unge Konge og hans Rige.

Det skal jo være gjilt at være Konge, og dog er der vist ikke mange Gutter, som er værre farne end den sytten-aarige Gut, som den syttende Mai blev kronet til Konge af Spanien.

Det spanske Folk har aldrig haft Ord for at være lette at regjere. Det er en urolig Slegt, som griber let til Sværdet. I de sidste Aar har der været svære Brydnin-

Kong Alfonso af Spanien.

ger blandt dette Folk, og ingen ved, hvad Udfaldet vilde bli, om den gjærende Uro skulde bryde ud i voldsom Revolution. De er begyndt at raabe paa sine Rettigheder mer vedholdende end nogensinde før. En Ting mangler dem, og det er, de er endnu ikke blit klare over Maaden, hvorpaa de skal opnaa sine Rettigheder.

Havde den unge Konge bare været i Slegt med Folket, vilde det være lettere for ham. Men til al Ulykke hører han til Garpsburggæften — og denne Uet har altid været hadet paa Grund af dens Grusomhed, Laster og Overmod.

Spanien har en Historie, som er noget at være stolt af. I gamle Dage drog spanske Armeer seirrige gjennem Landene, og spanske Skibe opdagede Øer og Lande, som andre Nationer ikke en Gang havde drømt om. Men paa Napoleons Tid begyndte det at gaa nedad med denne før saa mægtige og stolte Nation, og da den nubærende

Kongefamilie blev sat paa Tronen, var Spanien regnet som en af Europas smaa og ubetydelige Nationer.

Det eneste, som vi ved om Spaniens Historie i det sidste Aarhundrede er, at Landet har tabt sine Kolonier, og at det spanske Flag ikke længer vaier paa den amerikanske Kontinent. Landets indre Historie kjender man i Mindelighed ikke stort til.

Den sterke Frihedsbevægelse, som gik gennem Landene over et hundrede Aar siden, fandt ogsaa sin Indgang i Spanien. Monarkiet blev styrket, en Republik blev dannet og en frisindet Konstitution blev antaget. Men saa begik de den store Feil at sætte Ferdinand den syvende paa Tronen. Han rev den republikanske Konstitution istykker, og ved Hjælp af Frankrige satte han op et absolut Monarki over Spanien. Siden denne Tid har de andre Lande i Europa støttet denne skjælvende Trone, og Følgen af det hele har været, at Spanien har skjælvbet paa Randen af en Revolution gennem hele Aarhundredet. Under Konger, som burde ha været paa Sindsygeasylet og ikke paa en Trone, har Landet tabt sine Kolonier og sunket ned i en grænseløs Gjæld.

Men ikke alle Folk i Spanien er fattige: Evertimod; Embedsstanden har i Aarhundreder stjaalet fra de offentlige Kasser, og nu sidder de rige og trygge med Loven paa sin Side i sine prægtige Paladser. Der er store Binggaarde og Olivenlunde i Spanien den Dag idag, men de eies ikke af Folket, som dyrker dem, men af Adelsmændene. Stoven har paa mange Steder været ganske nedhugget paa store Bidder, og da Regnsaldet er mindre, er der nu Ørkener, hvor der før var rig Plantevekst. Der er Miner rige paa Metaller, men Kapital til at drive dem med mangler. De store Byer har ikke tilstrækkelige Jernbaneforbindelser, og Landsbyer og Landdistrikter er overfyldt med arbejdsløse og utilfredse Mennesker.

Man har spaaet, at den unge Konges Regjering vilde snart udmerke sig ved en ny Tingenes Tilstand. Nye Jernbaner skal bygges, Miner skal aabnes, Møllerne og Fabrikerne aabnes igjen, og Husmandsstanden skal lidt efter lidt affattes, saa Folket selv kan komme til at eie sine Farme. Men Spørgsmaalet er, hvor skal Pengene til disse Foretagender komme fra. Hvis Regjeringen lægger større Skat paa Adelsmændene, saa lægger de endnu større Byrder paa Folket, og Folket vil tvinges til Oprør, og skal Regjeringen lægge Skat direkte paa det alle-rede udfattige Folk, saa er det omtrent den samme Maade, hvorved Folket tvinges til Oprør.

Slig er Stillingen nu, da denne unge Gut er kommet paa Tronen. Fremtiden vil vise, om han er istand til at løse den meget vanskelige Opgave, som er sat ham. Vi ønsker den unge Mand al mulig Lykke, men glæder os paa samme Tid over, at vi lever i et Land, hvor de unge Gutter slipper for den Plage at bli gjort til Konger.

Til „Ungdommens Ven.“

En Ven af de unge dit Døbenavn er,
Dg tro mig, det Navn ei forgjæves du bær;
Thi altid det er jo din Fædret og Daad,
At gi til de unge et viseligt Raad.

Jeg haver nu havt dig i Aargange ti,
Men aldrig du fandt mig at kjedes udi,
Hvad paa dine Spalter til Indhold jeg fandt;
Thi godt jo det var, og saa sandt, ja saa sandt.

Og dersom de unge tilfulde forstod,
At lægge dit Raad og dit Vink for sin Fod.
Fsandhed bist mange som nu farer om
Paa syndige Veie, ei didhen da kom.

Dog ei til de unge din Tale er blot,
Men mangt til de ældre du har, som er godt;
Til Livets forskjellige Stænder og Kaar
Din Kritik, Abvarsel og Veiledning naar.

Til Lykke da altid det ønsker jeg dig,
Hvorend du fra Posthuset styrer din Vej,
Saalænge jeg kan paa en Daler saa fat,
Jeg skilles ei ved dig, thi du er en Skat.

Skøn fremad som før da, velkommen igjen,
Med Glæde og Hygge du „Ungdommens Ven“,
Thi slig du har været, og slig du er nu
Du vil vel forblive, skal jeg vel „trø“.

G. D. Raupang.

En Frostnat.

Af det fjerde Landbrugs Saga.

Naar Sæden i Midten af Juni skyder Afs og begynder at blomstre, netop da indtræder ofte de saakaldte „Jernnætter“, under hvilke de spæde Afs fryser bort. Og er Sæden uskadt sluppen over denne kritiske Tid og har udviklet sig saa vidt, at den har affat smaa, bløde Frøforn, da trues den i Begyndelsen af August atter af en haard Frostperiode.

Genimod Aften studerer Bonden nøie Himmel og Veir. Dagen har været kjølig, og Himlen er overtrukket. Det blæser fra Nord, som det har gjort i de sidste Dage. Og godt er det, thi saa længe der rører sig et Vindpust, og Nordenshimlen er skydækt, er der ingen Fare. Kun Bonden ryster betænkelig paa Hovedet, for Vinden løser af, og da Solen tænder Vesterhimlen i Brand, er det næsten blikstille.

Samtidig viser der sig en klar Strime paa Himlen mod Nord. Den breder og breder sig, og snart er Himlen renset for Skyer.

Det begynder at blive koldt. Ved Middagstid viste Termometret 15 Graders Varme; nu er det gaaet ned til 3.

Bonden ser tungt ud over Markerne, hvor Sæden staar strunk og tæt. Endnu er Frosten ikke kommen. — Men Termometret synker og synker, — og med det hans Mod.

— Det er Brødet, som staar paa Spil!

Blot Frosten vil blive borte to Uger — en Uge — ja, bare et Par varme Dage til, og den blanke Segl vil skjære de gulnede Afs bort.

Limerne liber. Det bliver Midnat. Himlen er dybmørk, og Stjernerne tindrer med en uhyggelig Klarhed.

Ikke en eneste Sky! Ikke det svageste Vindpust! — Hellere rullende Torden og plaskende Skytregn end denne forfærdelige, klare Stilhed, i hvilken Frosten lydløst stiger frem af Bjæer og jure Moser.

Han ser atter paa Termometret. Hans Hustru staar bleg og bekymret ved hans Side. Gamlemor begynder allerede at jamre sig. Kun Børnene sover trygt og sorgløst.

Han gaar langsomt hen til Kornet og føler paa Bippene. Han ser sin Nabo gaa samme Gang.

Han kalder paa Børnene, og han antænder Baal i Agerrenderne. Blot der vilde rejse sig den svageste Vind, som kunde drive Røgen ind over Agrene, var der endnu Haab.

— Herre Gud i Gimmerig! Det er jo Brødet, et helt Mars daglig Brød, som staar paa Spil.

Men Røgen stiger lige op mod Stjernerne som Abels Offerrøg.

Der hentes maasse lange Neb, som trækkes sagte gjennem Kornmarkerne for at holde Afsene i Bevægelse.

Der beksles ikke mange Ord. En dump Modløshed ligger over alles Sind. Selv Børnene er taus.

Den korte Nat er forbi. Solen stiger langsomt, stor og rød, i Øst, og nu viser Termometret 2 Grader under Frysepunktet. Der har været Augustmorgener, da det har været 6 Grader under.

En tynd Is lægger sig over alle Vandpytter. Morgenduggen fryser til Rim og leirer sig som et hvidt, glitrende Dække over Skov og Mark. Omkring hvert Straa og hvert Afs danner sig et Lag, der straalere som Sølv.

Bonden griber om et Straa; det springer over som Glas.

Det er den skønneste Sommermorgen. Alt er stille og straalende klart. Men Bonden synes, at det er Dødens Stilhed.

Endnu har han en Brødel Haab.

Der er en Frost, som han kalder Isfrost; og som ikke ødelægger Sæden. Det er, naar Himlen straks om Morgenen bliver overskyet, og Blæsten reiser sig igjen.

Men som Regel er Himlen blaa og klar, Søen blank

som et Speil, og reiser Vinden sig, er det Søndenvind, som blæser Varme ned.

Efter den smukke, frostklare Morgen følger en solvarm Dag. Og Varmen fuldbyrder saa Ødelæggelsen.

Alt som Rimen smelter, og Solen glider frem paa Himlen, gaar Markens Sæd til Grunde.

Bladene paa Blomster, Bønner, Urter, Roer osv., hænger ned. Potetestoppene bliver korte, som var de fædne af Jld. Selve Kornet synes uforandret, men undersøger man Afsene, er de bløde Kerner forvandlede til en vandklar Bæsse, der kun efterlader en indstrumpet, værdiløs Skal.

Den Dag og de følgende er den indesluttede finke Bonde dobbelt ordknep. Mens hans taalmodige Seighed bærer over Vanskelighederne.

Runeberg har tegnet hans Kamp mod den stridige Natur i Digtet om Bonden Paabo, hvem Vandflod og Frost Gang efter Gang berøver Frugten af Arbeidet. Paabos Hustru klager og græder og opfordrer ham itt at tage Liggerstaben:

„Tungt at tigge, tungere dog at fulde.
Paabo tog sin Hustrus Haand og sagde:
Herren prøver, men forskyder ikke.
Bland herefter Hæltens Vark i Brødet,
Jeg skal grave dobbelt mange Diger,
Men fra Herren vil jeg vente Bekstjen.“

Da han endnu en Gang ser sin Høst ødelagt, og Hustruen udbryder:

Lad os dø, vi er forskudte af Herren, gjentager det samme sig:

„Paabo tog sin Hustrus Haand og sagde:
Herren prøver, men forskyder ikke.
Bland herefter dobbelt Vark i Brødet,
Jeg skal grave dobbelt mange Diger,
Men fra Herren vil jeg vente Bekstjen.“

Og da han endelig ser den gyldne Sæd tjenlig til Høst, fordi hans Slid og Seighed har gjort sig Naturen underdanig,

„Da faldt Paabo paa sit Knæ og sagde:
„Herren prøver, men forskyder ikke.“
Og hans Hustru faldt paa Knæ og sagde:
„Herren prøver, men forskyder ikke.“
Og med Glæde sagde hun til Manden:
„Paabo, Paabo! Grib nu muntert Seglet!
Nu behøves Varken ikke mere,
nu vi bager Brød af Rug alene!“
Paabo tog sin Hustrus Haand og sagde:
„Kvinde! Den kun Prøvelser kan bære,
Som sin arme Næste ei forskyder.
Bland herefter Hæltens Vark i Brødet;
Ehi af Frost vor Nabos Mark er herjet.“

Det Offer vi dig bringe.

H. A.
Andante sostenuto.
Sopran Solo.

Gammel Fransk Salme.

p *tranquillo.*

1. Det Of - fer vi dig brin - ge Er
2. Jeg nær - mer mig u - ver - dig, Du

Hjer-tets Syn - de - nød. Du ag - te det ei rin - ge Og sluk ei Of - rets
selv mig gjø - re verd. Ind - til du gjør mig fer - dig Til Kam-pens sid - ste

Glød.
Ferd.

p

Det Of - fer vi dig brin - ge Er Hjer-tets Syn - de - nød! Du ag - te det ei
Jeg nær - mer mig u - ver - dig. Du selv mig gjø - re verd, Ind - til du gjør mig

p *mp*

Lad i mit Hjertes In - dre Min
Da lad mig se det kla - re, Dit

rin - ge Og sluk ei Of - rets Glød.
fer - dig Til Kam - pens sid - ste Ferd.

Nød jeg ret faa se, Saa vil du selv den lin - dre Med din Hu - sva - lel - se.
mil - de Frel - ses Smil, Og hø - re Rø - sten kla - re: Kom, tret - te Hjer - te, hvil.

Saa vil du selv den lin - dre Med din Hu - sva - lel - se.
Og hø - re Rø - sten kla - re; Kom, tret - te Hjer - te, hvil.

p *f* *ff* *dim. al. ppp*

p *f* *ff* *dim. al. ppp*

p *f* *dim. al. ppp*

UNGDOMMENS VEN

(YOUNG PEOPLE'S FRIEND).

A Semi-Monthly Magazine devoted to the Interests of the Norwegian Young People of America, Published by

UNGDOMMENS VEN PUBLISHING CO.,

Minneapolis, Minnesota.

K. C. HOLTER, Manager and Editor.

Subscription price, \$1.00 per Year in advance.

Addr

UNGDOMMENS VEN,

267-269 Cedar Avenue, - Minneapolis, Minn.

Entered at the Post-Office at Minneapolis, Minn., as second-class mail matter.

THE DREAM OF PILATE'S WIFE.

Edwin Markham.

When he was set down on the judgment seat, his wife sent unto him, saying, Have thou nothing to do with that just man: for I have suffered many things this day in a dream because of him.

When Pilate saw that he could prevail nothing, but that rather a tumult was made, he took water, and washed his hands before the multitude saying, I am innocent of the blood of this just person: see ye to it.—Matt. 27: 19, 24.

* * * * *

You cannot wash your hands of this: that crimson would defy

The many waters of the sea, the cisterns of the sky.
His blood will be upon your name; nor years can wash it white—

Not till the leaping seas shall wash the great stars from the night.

You say the Galilean only dreams a foolish dream,
That he is but an idle leaf upon an idle stream.
No, he is the Man of the People, hated by scribe and priest:

He is the fear at the Temple door, the specter at the feast.

Shall the whispering house of Annas draw down upon your head

The hatred of the future and the shadow of the dead?
Why palter with this priestly crew? They hold a long intent:

When the wheels of the street have pity will the hearts of the priests relent.

You say you fear Tiberius,—you fear the roar of Rome;
But this man is to Cæsar as a sea-rock is to foam.

Whoever turns from this man's truth, he takes the thorns for bed,

He plows the seas for gardens, and he sows the sand for bread.

Oh, let the Galilean go, strike off his cruel bond:

Behold that fathomless silence and those eyes that look beyond.

There's more than mortal in that face,—than earthly in this hour:

The fate that now is in the bud will soon be in the flower.
O Pilate, I have suffered many things in dream to-day,
Because of this strange teacher of the strait and mystic way:

I saw him hanging on a cross, where the stones of Golgoth are;

Then laid, at last, in a guarded tomb, under the evening star.

I saw him raise again one dawn and down a garden go,
Shining like great Apollo white, our god of the silver bow;
And the the wind of vision tore the veil of time apart,
And love of him ran greatening form camel-path to mart;
His story was a wonder on the eager lips of men,
The scourged Galilean walked the roads of earth again.
I saw Jerusalem go down before the wrath of spears,
And turn into a field of stones under the trampling years.

All these fair towers and walls went down, with a great and terrible cry,

While signs and portents threw on earth their shadows from the sky,

Where spectral warriors strode the clubs like giant cherubim,

Going to battle in the night, now glorious, now dim.

Then whispers wild, the shout of crazing prophets on the street:

The wail of mothers by their dead; the sound of running feet;

And then the Temple reddened up, and stood, a cone of flame;

Then ashes, and Jerusalem had withered to a name.

World-battles roared around this man, the world's mysterious king;

But over the storm of the ages I could hear the seven stars sing.

Rome crumbled, and I heard a voice across the ruin laugh:
A Power had risen on the world, shaking the thrones as chaff.

And down the ages ran your name, a by-word and a jeer:
"He suffered under Pilate!" sounded ever in my ear.

The deeds of some are clean forgot, but yours did breathe and live;

Some are forgiven in the end, but none could you forgive.

DANNY'S DISCIPLINE.

Poor Miss Mary was about discouraged. It seemed as though Danny O'Connor would break up her school in spite of everything she could do. Twenty-five years ago directors of little country schools considered their work done when they had hired a teacher for three dollars a week, and provided a pile of wood for the rusty box-stove which always stood in the middle of the school room. So when Miss Mary tremblingly laid her trouble before her director, a stingy, sour-faced man, she was informed that: "Twa'n't nothin' more'n he'd expected. He wa'n't never in favor of hirin' no such leetle creetur as her, any way. It needed a big, strappin' woman like his niece, Lizy Jane Perry, to learn them boys their place. Why, sir, she hauled Rube White clear 'round the room one day, and then kicked him out doors before he knew what had hold of him. He didn't dare to come back to school no more, either, that's the kind uv teacher we got to have, 'n he'd told 'em so to the school meetin.' He guessed she'd have to get along the best she could. An' if she couldn't govern' she'd have to quit, he s'posed. Most likely they could get Lizy Jane back again; though some of 'em said their young uns didn't learn nothin' when she taught, but to be 'fraid of their lives when she come near 'em. He guessed if she didn't want nothin' more he'd go and tend to them lambs."

Then Miss Mary had a talk wit Danny's mother. That good woman was voluble.

"And what could a pore widdy do wid the like o' sick a bye as that? The shpalpeen! And didn't she lick him ivery day of his life, an' wa'n't he all for bringin' home his dirty worrums and snakes and all manner o' b'astes, jist the same? 'Twas the death of her he'd be yet, praise God."

Miss Mary went away heavy-hearted. She was very young, but she felt sure "lickin'" was not what Danny needed, even had she been strong enough to tackle him. And she did so want to show the folks at home that she could keep school even if she didn't weigh but a hundred pounds, and was only sixteen. If she had known anything about modern methods and kindergarten ways, she might have turned to good account the boy's fascination for lizards and bats and spiders and toads. She herself hated all sorts of vermin and crawling things, and to have a toad hop out from under Danny's book when she approached his desk, or to find a lizard tethered by a string to a button of his jacket, filled her with horror. Feeling sure that a scream from her would demoralize the school completely, she kept guard over her nerves every moment of the time that Danny O'Connor was in the room, and found herself growing thin and pale from the strain. Matters came to a focus a few days after her visit to Mrs. O'Connor.

She stood with her back to the children putting work on the little blackboard, when she was startled by shriek after shriek, which, she knew without looking, came from little yellow-haired Emmy Gates, the baby of the school. Turning, what should Miss Mary see but a little garter-snake wriggling across the floor straight towards the frightened child, who stood perfectly stiff with terror. It was the work of only a moment to kill the creature with the poker which always lay under the stove; but it was more than an hour before the sobbing child was quieted and put to bed on a bench, to sleep off her fright. That night Miss Mary asked Danny to stay after school. When the children were all out she locked the door, and put the key in her pocket. Then she sat down on the little platform and wondered what on earth she was going to do. Half an hour went by. The last child had trudged off down the dusty road out of sight, and the room was very still. Danny moved uneasily, his eyes on the bright fields outside. Another fifteen minutes passed, and then the boy spoke up:

"Say, I wish't you'd do whatever you're a-goin' to. I got to walk a mile for the cow to-night."

"You may come here, Danny," said the little teacher. As the big freckled-faced boy shuffled along towards her, she put her hand up to her throat, perhaps to relieve the nervous, choking feeling there. Her fingers touched a gold-headed stick pin that fastened her collar. All at once an inspiration seized her, and by the time Danny reached her, she had taken out the pin and was tracing little patterns with the point, on her unpainted desk.

It was not a bad-looking lad who stood before her, with his shock of red hair, his honest blue eyes, his big white teeth, his warts and his freckles. She thought this as she looked at him a minute before speaking. Then she said:

"Now, Danny, you know you trouble me very much in school. We wasted half this forenoon, and poor little Emmy will be sick to-morrow, just because you won't mind, but will bring snakes and all sorts of horrid things into the schoolhouse. You make me feel very badly almost every day. Now I'm going to let you hurt me in a new

way, and perhaps it will make you remember to be kind to me to-morrow. Please take this pin."

Puzzled, Danny took the sharp little thing and held it clumsily in his warty fingers. Turning back the cuff of her sleeve, Miss Mary bared her slim white wrist and held it out to him, palm up, saying:

"Now, Danny, I want you to scratch my wrist with that pin, from there to there, till it bleeds." Down dropped the pin, and surprise and disgust showed large on Danny's face.

"Deed, teacher, 'n I can't be doin' the likes o' that."

"Oh, yes, you can. Come, pick up the pin and begin."

"But, shure, teacher, I can't. I wouldn't never be hurtin' you that way."

"But you hurt me worse than that every day; come, pick up the pin and begin."

"Oh, Miss Mary, shure ye won't be askin' me such a thing. 'Deed, I never could."

"Oh, yes, you can. It won't take but a minute, and you'll not feel it. Shall I pick up the pin for you?"

Danny's face grew ashen; then down came the tears, which he vainly tried to stop up with his knuckles, in lieu of something better. Miss Mary gave him her own bit of a handkerchief, though she feared she would need it for her own tears if he held out much longer.

When the boy could speak again, he implored:

"Oh, dear Miss Mary, let me go out and cut a gad. I'll take off my coat and let you lay it on as hard as ever you like. I won't fight."

But Miss Mary was firm. It must be blood or nothing. At last, with a groan and shut eyes, poor Danny made a dab at the white wrist, leaving a faint scratch. His sigh of relief was turned into a real moan of anguish, however, when Miss Mary told him he must try again; that the scratch wasn't deep enough.

The argument had all to be gone over again before he could muster up grit enough to repeat the operation. Not until the shadows had begun to gather thickly in the schoolroom and Danny had wept bitterer tears than ever before in his life, was he told that Miss Mary was satisfied, and that he might go.

She was very gentle with him, and they agreed between them that nothing should be said about his punishment; it was to be their secret. He promised by everything that he knew, that he would not bring any more of his beloved crawlers into the schoolhouse, and he kept his word. In the course of their talk Miss Mary found out that to Danny snakes and lizard and toads and bats were just as beautiful and innocent and as interesting as the birds were to her.

This started a new train of thought in her mind. Why should they not be, she asked herself. So before many days she and Danny had begun to study the habits of toads, on their way to and from school. These natural history studies went on all summer to the mutual delight and education of both the students. And when late in September Miss Mary bade a final good-bye to her little pupils, she carried away with her not only the loyal friendship of Danny O'Connor, naturalist in embryo, but also a new respect for the once despised little fly-catcher, who so patiently fulfilled his mission, sitting in his little cave under the cabbage leaves and rose bushes along the garden path.

Friend:—"What became of your poem called 'Light, Beautiful Light!'" Poet (sadly):—"The editor turned it down."

MISSIONS AND THE BIBLE.

One of our contemporaries has the following suggestive summary of facts and quotations illustrating the prominence of missions in Christian doctrine and history.

The first message at the birth of Christ was a missionary message:

"And the angel said unto them, Fear not; for, behold, I bring you good tidings of great joy, which shall be to all people."—Luke 2: 10.

The first prayer Christ taught men was a missionary prayer:

"Thy kingdom come. Thy will be done on earth, as it is in heaven."—Matt. 6: 10.

The first disciple, St. Andrew, was the first missionary:

"He first findeth his own brother Simon, and saith unto him, We have found the Messias, which is, being interpreted, the Christ."—John 1: 41.

The first message of the risen Lord was a missionary message:

"Jesus saith unto her, Touch me not; for I am not yet ascended to my Father: but go to my brethren, and say unto them, I ascend unto my Father, and your Father; and to my God, and your God."—John 20: 17.

The first command of the risen Lord to his disciples was a missionary command:

"Then said Jesus to them again, Peace be unto you: as my Father hath sent me, even so send I you."—John 20: 21.

The first apostolic sermon was a missionary sermon, Acts 2: 14-39:

"For the promise is unto you, and to your children, and to all that are afar off, even as many as the Lord our God shall call."—Acts 2: 39.

The first coming of Christ was a missionary work:

"The Spirit of the Lord is upon me, because he hath anointed me to preach the gospel to the poor; he hath sent me to heal the brokenhearted, to preach deliverance to the captives, and recovering of sight to the blind, to set at liberty them that are bruised,

To preach the acceptable year of the Lord.

And he closed the book, and he gave it again to the minister, and sat down. And the eyes of all them that were in the synagogue were fastened on him.

And he began to say unto them, This day is the scripture fulfilled in your ears."—Luke 4: 18-21.

The second coming of Christ is to be hastened by missionary work:

"And this gospel of the kingdom shall be preached in all the world for a witness unto all nations; and then shall the end come."—Matt. 24: 14.

Our Saviour's last wish on earth was a missionary wish:

"Go ye therefore, and teach all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost."—Matt. 28: 19.

And the last wish of the departing Saviour should be the first wish of his returning children.

Have a Plan, and Stick to It.

Many a man fails in life, not because he lacks ability, or enthusiasm, or a general desire to get on in the world, but because he lacks steadfastness of purpose. To change one's place frequently, to be in doubt about one's career, to shift from one thing to another, or to raise and lower one's standards or ideals with every changing

mood, is to court failure and to weaken self-confidence and the confidence of others.

Apart from the moral stamina which inflexibility of purpose and steady adherence to a chosen career, despite hardship and discouragement, impart to a young man's character, he can have no more powerful aid to success than the reputation which this stick-to-it-iveness will earn for him. It inspires others with confidence in his ability to succeed in whatever he undertakes, and it will steadily strengthen and enlarge his powers for achievement. Just as a building is erected by adhering to the original plan of the architect instead of branching off in various directions according to the whim of the builder, so are formed the character of the life-structure of the young man who carefully plans and patiently works along the lines decided upon, strong and complete, rich and perfect, in accord with the ideals of his choice.

Why Do We Do It?

It is surprising how little we know about the ancient origin of some of our most familiar customs, and how many things we do without knowing just why.

Why do we have bows on the left side of our hats? In olden times, when men were much in the open air, it was the habit to tie a cord around the crown of the hat and let the ends fall on the left side, to be grasped on the arising of a squall. They fell on the left side so that they might be grasped by the left hand, the right usually being more usefully engaged. Later on the ends got to be tied in a bow, and later still they became useless, yet the bow has remained and will probably remain till the next deluge or something of that sort.

Why are bells tolled for the dead? This has become so familiar a practice that a funeral without it would appear unchristian. Yet the reason is quite barbarous. Bells were tolled long ago when people were being buried in order to frighten the evil spirits who lived in the air.

Why do fair ladies break a bottle of wine on the ship they are christening? Merely another survival of barbaric custom. In the days of sacrifice to the gods it was customary to get some poor victim, when a boat was being launched, and to cut his throat over the prow, so that his blood baptized it.

Why are dignitaries deafened by a salute when they visit a foreign port? It seems a curious sort of welcome, this firing off of guns, but it seems that the custom arose in a very reasonable way. Originally a town or a war ship fired off its guns on the approach of important and friendly strangers to show that they had such faith in the visitor's peaceful intentions that they didn't think it necessary to keep their guns loaded.

Why do we sometimes throw a shoe after a bride? The reason is not very complimentary. From of old it has been the habit of mothers to chastise their children with a shoe. Hence the custom arose of the father of a bride making a present to the bridegroom of a shoe as a sign that it was to be his right to keep her in order.

"What!" exclaimed a lord at whose door a young man had announced his name as John Curran; "you are not Curran? You could not say 'boo' to a goose!"

"Boo, my lord," replied the wit, coolly.

"Yes, yes!" stammered the lord, "you are the man; come in at once!"

Children's Corner.

TOTTIE'S LESSONS.

Tiny Tottie Tulliver—
 Only two years old—
 Thought that he could run as fast
 As his brother bold;
 So he started after him
 Down the polished hall—
 Tiny Tottie Tulliver
 Got a dreadful fall!

Tiny Tottie Tulliver—
 He was only two—
 Thought that he would like to fly
 As the birdies do;
 So one day he stepped right off
 Into empty space—
 All the robins laughed to see
 Tottie's sad disgrace!

Tiny Tottie Tulliver—
 Two years old was he—
 Thought it would be nice to play
 With a bumble-bee;
 Caught one in his little fist,
 Held it close and tight—
 What made Tottie Tulliver
 Scream with all his might?

Tiny Tottie Tulliver—
 Learned his Lessons three;
 Tried no more to run, or fly,
 Or to catch a bee.
 All the babies in the world—
 This is no pretense—
 Go to school, like Tottie, to
 Dame Ex-pe-ri-ence!

JAMIE'S TWO MEASURES.

I know a boy who always goes to fires. He has the card hung up above his bed that gives the numbers of the fire alarm boxes, and whenever the bell rings, he counts the strokes and away he goes, unless he happens to be at school or asleep, and so misses his chance. He is only just fourteen, but he knows every fire engine and hose carriage in the city, and can tell you about every really big fire for the last three years. It rains he goes just the same, as I know by experience, for he carried off my best silk umbrella in mistake for his own when I was visiting his mother lately, though he luckily did not hurt it. On that occasion he and the umbrella were gone over two hours, and went at least two miles to the fire, which he reported as rather a small affair, but very good while it lasted. He has gone to the fires where he had to stand in the snow, and to fires where the mud apparently was up to the knees of his trousers; but I have never heard of the discomfort for the fire and the firemen are his only thought.

Yet I have noticed a very strange thing about this very

boy, too. The church where his parents go, and to whose Sunday school he belongs, is, perhaps, half a mile away, certainly not more. The streets are well paved all the way, and even his little sister finds no difficulty in going there regularly. But to hear Jamie on Sundays, you would think he was a cripple or an aged invalid. "It is too far for a fellow to go, anyway," or "too stormy to turn a dog out," and so on. If Jamie's mother listened to Jamie's protests, which she wisely doesn't, I doubt if he would ever reach that half-mile distant church, except

TWO LITTLE CHUMS.

on such cloudless and alluring days that no boys could stay indoors.

I wonder how many boys and girls are like Jamie with his two measures of distance and energy, one for fire, the other for church and class? It is so very easy to get in the habit of using such measures that I am afraid they are unhappily common. On the other hand, some honest natures refuse to have more than one measure. The girl who said, "Any weather, when I can go to a party is weather I can go to church in," was not given to Jamie's kind of measurement. She measured fair. And I believe when Jamie has his attention called to it he will measure fairly, too, for boys like to do things fairly. So I hope he will read this article; and if some other Jamies do besides—well, perhaps, it will set them to thinking, too.

Ungdommens Ven.

Et Blad tilegnet den norske Ungdom i Amerika, udkommer to Gange om Maanedeb. Udgives af

Ungdommens Ven Publishing Co.,
Minneapolis, Minnesota.

R. C. Holter, Bestyrer og Redaktør.

Bladet koster pr. Aargang i Forstud \$1.00
Til Norge eller andre Lande i Forstud 1.25

Regler for Abonnenter. Læs dem!

Vengeforsendelse. Pengene kan sendes i Postal Money Order, Express Money Order eller Bank Draft. Brevpenge kan sendes i Registered Letter. U. S. Postal Stamps kan ogsaa bruges, men se til, at de ikke er fugtige, saa de klæbes sammen eller sættes til Brevet.

Skittering. Adreselappen tjener ogsaa som Skittering. Bladet er betalt til Udgangen af den Maaned, som er nævnt paa Lappen. Se efter om der er kvitteret saa langt, som De har betalt.

Oplysning. Naar De ikke vil holde Bladet længer, saa glem ikke at underrette os derom. Forsendelsen af Bladet stanses ikke, før vi bliver underrettet om at stanse det. Det er ikke nok, at De sender et No. tilbage, da vi ikke kan finde Deres Navn paa vore Subskriptionslister, uden vi faar vide Deres Post-Office Adresse. Naar Bladet opsiges maa al Restance betales.

Forandring af Adresse. Naar De vil have Adressen forandret, saa opgiv baade den gamle og den nye Adresse og glem ikke at tilføje Deres Navn.

Provenummer sendes frit paa Forlangende. Alle Vengebestil gjøres betalbare til Ungdommens Ven.

Fuldstændig Adresse:

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Nye Præmietilbud.

Tiden er nu kommen til at tjene vakte og nyttige Præmier og paa samme Tid gjøre en god Gjerning, nemlig ved at udbrede „Ungdommens Ven“.

Det er endnu en god Stund til næste Nytaar, men fra nu til Nytaar skal vi sende Bladet frit til nye Abonnenter. Selve Subskriptionen gjælder altsaa for næste Aar. Det vil derfor lønne sig for Folk at abonnere saa fort som muligt; thi jo før man abonnerer, des flere Numre faar man frit.

Og blandt de Numre, de nye Abonnenter faar frit, er det store vakte Julenummer, som vi ogsaa iaar kommer til at udgive.

De Præmier, som vi udlover i dette Nummer, gives kun for Helaarsabonnenter. En Dollar maa sendes med hvert Navn.

Vi tror, det vil falde lettere at faa nye Abonnenter iaar end nogenstinde før. Gjennem Sommerens Løb er der kommet flere nye Abonnenter næsten til hver Dag, noget, som sjelden har hændt i trable Sommertider. Skjønt vi intet Præmietilbud har haft i Bladet paa længe, har dog mange sendt ind nye Abonnenter.

Mange, som ikke havde Anledning til at abonnere ifjor, kan kanske iaar være villige til at abonnere. Om det ikke gik svært godt ifjor for enkelte med at samle Abonnenter, saa prøv igjen iaar. Fortæl Venner og Naboer, at ved at abonnere nu, faar man Bladet frit lige til Nytaar.

Læs nære over Præmietilbudene paa sidste Side af Omslaget.

Bog anmeldelse.

Beretning om Den Forenede Kirkes 13de Aarsmøde er nu udkommet og faaes hos Augsburgs Pub. House, Minneapolis, Minn., for 25 Cts.

„Morgenstjernen“ er Navnet paa et nyt religiøst Abar-talskrift, som redigeres og udgives af Rev. Henry Lange-land, 401 Cedar Ave., Minneapolis, Minn. Skriftet koster 50 Cents pr. Aargang. Dets Maal vil „væsentlig være at behandle Kristi Tilfommelse og de Ting, som dermed staar i Forbindelse.“

„Den noget nær en Kristen“ af Mathæus Meade, Prest i London, er nylig udkommet paa Emisar J. Samuelsons Forlag. Vi har læst Bogen ganske grundigt og kan trygt sige, at dette er en Bog, som vil bli mange til stor Nytte. Forfatteren har en sjelden klar Indsigt i Guds Raad til Sa-lighed og Mennekens Forhold til Gud og hans Ord. Det synes os umuligt, at et Mennekte kan læse denne Bog, eller endog en Del deraf, uden at maatte spørge sig selv: Hvorle-des staar det til med mig? Er jeg en falsk Bekjender og en Mundkristen eller en sand Kristen? Bogen har været over-sat paa flere Sprog, og vi haaber, at den ogsaa faar stor Ud-bredelse blandt det norske Folk hertilands.

Unbefaling af Pastor Hans C. Caspersen, Hancock, Michigan:

„Paa Opfordring skal jeg saa sige et Par Ord til Unbe-faling af denne af Londonnerpresten Meade ved Aar 1800 forfattede Bog „Næsten en Kristen“ og nu udgivet paa norsk her i Amerika af Emisar J. Samuelson. Jeg tør med Be-stemthed sige, at det er en Bog, som særlig trænges i alt dette Virvar, som nu forekommer paa det aandelige Felt, idet nogen raaber hid, dogen did, og der er virkelig stor Fare for at komme bort paa nogen Afvei. Denne Bog ikke alene raa-ber et Par Ord, den er ogsaa som en skinnende Sjerne, der i Mulmet giver klar og sikker Veiledning. Den er et Produkt af rig Erfaring og dyb Mennekstundskab, saavel som den først og sidst hviler paa og altid henter sine Bevisgrunde udaf Guds Ord.

Det er da især det fine Hylteri og Banekristendommen, den hudfletter, ligesom den for alle religiøse Folk er en kraftig Spore til Selvprøvelse.

Den vil ogsaa være til megen Veiledning i Spørgs-maalet om Menighedens Gjenreisning, et Spørgsmaal, som særlig nu beskæftiger mange Sind.

Jeg haaber og ønsker, at Bogen faar en stor Udbredelse; thi der, hvor den blir læst med Eftertanke, lad den ikke andet end efterlade velsignede Virkninger.“

Bogen er paa 211 Sider og koster i Omflag 40 Cents. Tilfals i „Ungdommen Ven“s Boghandel.

„Hvorfor maatte du staa ude en halv Time og tale med den Kvinden?“

„Sun sagde, hun havde ikke Tid til at komme ind.“

*

Da en skotsk Skolemester en Dag kom ind paa Skolen, saa han, at Gutterne havde skrevet paa Bæggetablen: „Vor Lærer er et Ujel!“ Eleverne vendte nu, at der vilde bli en Orkan og et Jordstjælv paa en og samme Tid; men den filosofiske Pædagog bare stilledes lidt med Sætningen, saa at den lød: „Vor Lærer er en Ujel-driver!“ Derefter aabnede han Skolen som sædvanlig.

Frit. En illustreret Katalog af Alterbilleder sendes frit til alle, som tænker paa at forstaae sig et Alterbillede for sin Kirke. Specielle Indrømmelser til Ungdomsforeninger, som ønsker at forære sin Kirke et vakkert Billede. Skriv til Kunstneren, Aug. Klagstad, Marinette, Wis.

Why Buy a Smith Premier Typewriter

?

BECAUSE of its Simple, Frictionless Mechanism.
 BECAUSE of its Complete Keyboard.
 BECAUSE of its Automatic Typecleaning Device.
 BECAUSE of its Perfect Work.
 BECAUSE of its Durability.

Catalogue Sent Free.

The Smith Premier Typewriter Co.,

325 Hennepin Ave.,
 Minneapolis, - Minn.

STEM SET
 STEM WIND

HUNTING CASE,
 LADIES' OR GENT'S.

ALLEN & CO., Wholesale Jewelers, Dept. 119,
 307 to 321 Dearborn St., CHICAGO, ILL.

\$5.95 DON'T BUY A WATCH before seeing our 17 Jeweled movement, patent regulator, is quick train, stamped 17 jewels, adjusted BEAUTIFULLY ENGRAVED gold filled metal case, the "Imperial," with certificate for 25 years. Sent by Express with privilege of thorough examination before you pay a cent. Absolutely guaranteed by one of the oldest and most reliable jewelers in America. If found best value ever given, pay Exp. agent our SPECIAL PRICE, \$5.95 and express charges. Jeweled ELGIN or WALTHAM same price if preferred. FREE, rolled gold 50 inch lognette chain for ladies, or vest chain for gents, guaranteed 5 years. Give both P. O. and exp. office and state plainly whether ladies' or gent's size. Offer can not be continued long. Write today.

Privat til Subskribenter.

Til hver Abonnent eller Læser af „Ungdommens Ven“ vil vi sende **høstofrit** en \$1-Pakke af VITÆ-ORE, fuld Størrelse, pr. Post, nok til en Maanedes Kur, efter hvilken Tid den kan betales, hvis Modtageren kan med Gænhed sige, at Brugen af den har gjort ham eller hende mere Gavn end alle de Doktor- eller Patent-mediciner, vedkommende nogenstunde har brugt. Læs dette igennem en Gang til, og fortaar, at De skal ikke betale, før De er fuldt forvisset om, at det har gjort Dem godt. Vi tager al Risikoen. De har intet at tabe. Gjelber det Dem intet, saa betales intet. VITÆ-ORE er en naturlig, haard, adamantine-stenliggende Bestanddel, Mineral-Græs, taget ud af Jorden ligesom Guld eller Sølv og behøves omtrent 20 Aar for Oxdation. Det indeholder frit Jern, frit Svovl og Magnesia, og en Pakke er i Styrke og helbredende Kraft lig med 800 Gallons af det stærkeste Mineralvand, taget frit fra Kilderne. Det er en geologisk Opdagelse, til hvilken der intet kan siges eller fratages. Det er Fart hundredets Vidunder til at kurere Sygdomme som: Gigt, Bright's Disease, Blodforgiftning, Hjerteslet, Difteritis, Katarth og Halsønder, Levers-, Nyrer- og Galdeblæresygdomme, Maveønder, La Grippe, Malarifeber, Nervebækkelse og almindelig Afkæftelse, som Lænder kan vidne, og som ingen, der iverer paa dette og skriver efter en Pakke, vil negte, efter at have brugt det.

Dygtig Alder, Kjønn og Sygdom.
 Dette Tilbud vil vække Opmerksomhed og Overvejelse og sikre Taknemmelighed hos hvert Mennefe, der ønsker en bedre Helbred, eller som lider af Smerter og Sygdomme, der har trobet alle Lægeraad og er bleven værre og værre. Vi brøder os intet om Deres Mistænksomhed, men beber Dem blot underjølge og paa vor Betjening, lige meget hvad De selder, skriv efter en Pakke. Skriv ikke paa et Postkort. Adresser:

Theo. Noel Company, Dept. N. 12, 527, 529, 531 W. North Av., CHICAGO, ILL.

MINNESOTA NORMAL SCHOOL AND BUSINESS COLLEGE.

School year begins September 2nd.

Students enter at any time and select their studies.

Elementary and advanced courses offered.

We can prepare you for Teaching, for the State University, for the Civil Service Examinations; to become expert Book-keepers, Stenographers, Type-writer-Operators and skilled Musicians, and Elocutionists in the shortest time possible.

WE have had the good fortune to have in our employ several of the students, direct from your college, and each and all have proven highly satisfactory, which is convincing proof that the system used at same is thorough, and henceforth fully equips young men and women to take any position in the business world when leaving your school

THE RAILWAY PUB. CO.
 St. Paul and Minneapolis,

I am of the opinion that the NORMAL SCHOOL offers excellent training to the scholars, who desire to prepare for either college or business.

CYRUS NORTHROP, LL. D.
 President of the University of Minnesota.

GREGG SHORTHAND A SPECIALTY.

State High School Exams are held at the NORMAL every spring.

For particulars and free catalogue address

I. EDWARD ROSTAD, PRES.
 504 East 24th Street,
 MINNEAPOLIS, MINN.

H. O. JUVE,

Den eneste norske Marmorhugger i Minneapolis, som eier eget Værksted.

Handler med amerikansk og italiensk Marmor og Granit Monumenter, Gravstene, Tablets, Posts, Etc., Etc.

Vi har ogsaa paa Lager den bekjendte RØD WISCONSIN GRANIT, den fineste og mest solide Granit som findes.

Ordres fra Landet ekspederes prompt med største Noiagtighed, Skriv efter Priser.
 714 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Taast Eiendom.

En liden eller stor Sum anbragt i Canada-Land er bedre end Gulbminer og Olje-Brønde i Kansas.

Eller vil du ha Homestead i Canada, saa er der intet, som er til Hindrer for dette.

Vil du ha nærmere Underretning om Landet, saa skriv til

CANADA LAND & COLONIZATION CO.,

424 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.

Eller

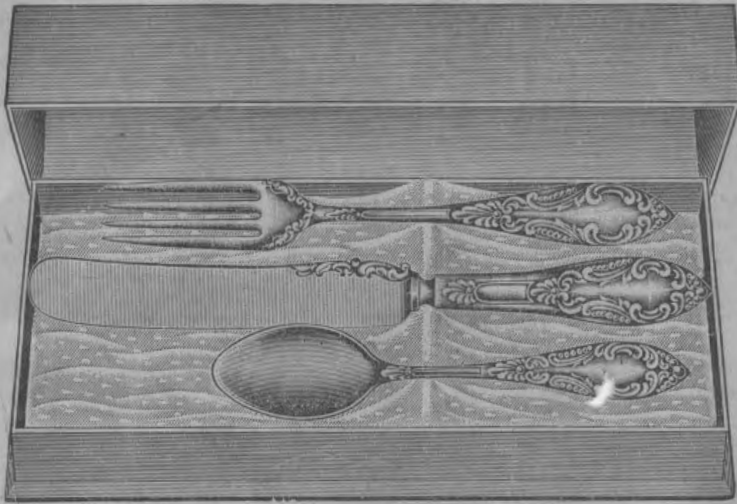
B. B. HAUGAN,
 FERGUS FALLS, MINNESOTA.

Dodge

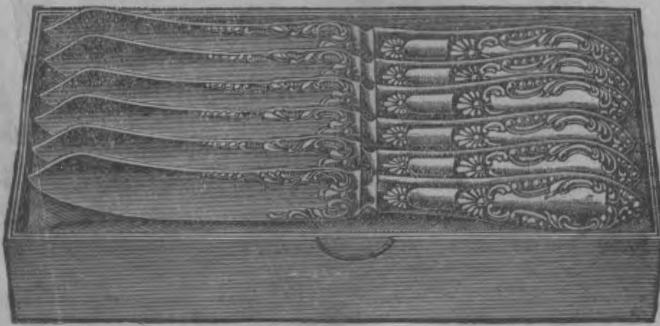
Photographer. Ground Floor Studio.
 1819 Riverside Ave.
 Minneapolis, - Minn.

Præmietilbud for Aaret 1902-1903.

Alle nye Abonnenter faar Bladet frit fra nu til Nytaar.

Et Børnesæt, bestaaende af Gælle, Kniv og Gaffel, i en meget vakker Bog, lig Billebet, for to nye Abonnenter.

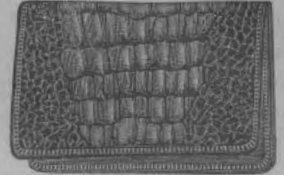
Sej Frugtknive, lig Billebet for tre nye Abonnenter.

Dette Mundspil er det bedste, vakreste og kostbareste af syv forskellige Slags, vi havde at vælge fra. For to nye Abonnenter. Vi kan ogsaa jende et Mundspil for en ny Abonnent, men det er ikke saa godt som det førnævnte.

• • Vakre sølvpletterede Sager. • •

Disse sølvpletterede Sager er forarbejdet af det gamle og velkjendte Firma W. A. Rogers & Co. Enhver Gjenstand indeholder 21 Procent af Nikkelstøv, haandpoleret; Kvaliteten garanteret.

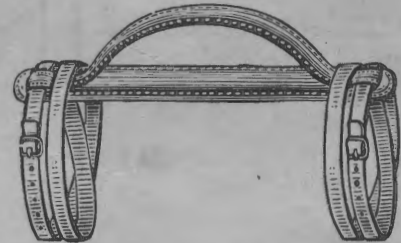

Lommebog for Kvinder—Størrelsen er 3x4½ Tommer. Den er lavet af efterlignet Alligatorstind. Farven er brun. Har en Lomme for Penge samt tre ekstra Lommer og en Sikkerhedslomme med stærk Rem. Ser meget vakker ud og er godt sammenjagt.

For to nye Abonnenter.

Chatelaine Bag—En saadan „Chatelaine Bag“ er nu meget paa Moden blandt Kvinderne, er lavet af brunt Kalveskind og indgraveret ved Haand i Mexico. Størrelse 4x4 Tommer. Har en Sikkerhedsstrog, hvormed den hænges til Belset. Man maa se den for at forstaa, hvor vakker den er.

For fire nye Abonnenter.

Bogrem—En Bogrem er en hændig Ting baade for de unge til at bære Bøger i og for de ældre at bære forskellige Pakker i. Hver Rem er 48 Tom. lang. Den ser vakker ud og er lavet af godt Læder.

For en ny Abonnent.

• • Bøger. • •

„Lyglimt i Nørter“ eller „En Reise rundt Jorden“ er Navnet paa en af de mest interessante og lærerige Bøger, som er udkommet blandt de nørste i Amerika. I denne Bog paa 626 Sider er det, at Pastor R. B. Wirteland fortæller, hvad han saa paa sin Reise rundt Jorden. Forfatteren har haft Dinene med sig og har seet meget sørgeligt og glædeligt, latterligt og alvorligt, og dertil kommer, at han fortæller kvist og fængslen. Bogen har været varmt anbefalet af høje og lave i alle Kirkesamfund.

Bogen vrimler af Billeber. Der er er ikke mindre end 127 Illustrationer og Fotografier; mange af dem er hellsidige. „Lyglimt i Nørter“ er godt og vakker indbundet. Det er en Bog, som burde findes i hvert Hus og vil læses med Interesse af gamle og unge. Bogen koster \$2.50. Bare Portoen paa en saa stor Bog beløber sig til 25c, men vi skal sende den frit for fem nye Abonnenter.

„Lygtetænderen“ er saa godt kjendt som en af de bedste Fortællinger for unge og gamle, at vi behøver bare at sige, at man kan faa den for to nye Abonnenter.

„Srydtoner“ har altid været en hndet Bog som Præmie. Hvilket som helst enkelt Bind for to nye Abonnenter.

„Livets Aloor“, en interessant Fortælling af en norsk Kvinde i Amerika, nemlig Marie Bang. For en ny Abonnent.

„Gode Mænd og Kvinder“ for en ny Abonnent.

„Victoria“ af Pastor Sheldon for en ny Abonnent.

Ungdommens Ven,

267-269 Cedar Ave., = Minneapolis, Minn,